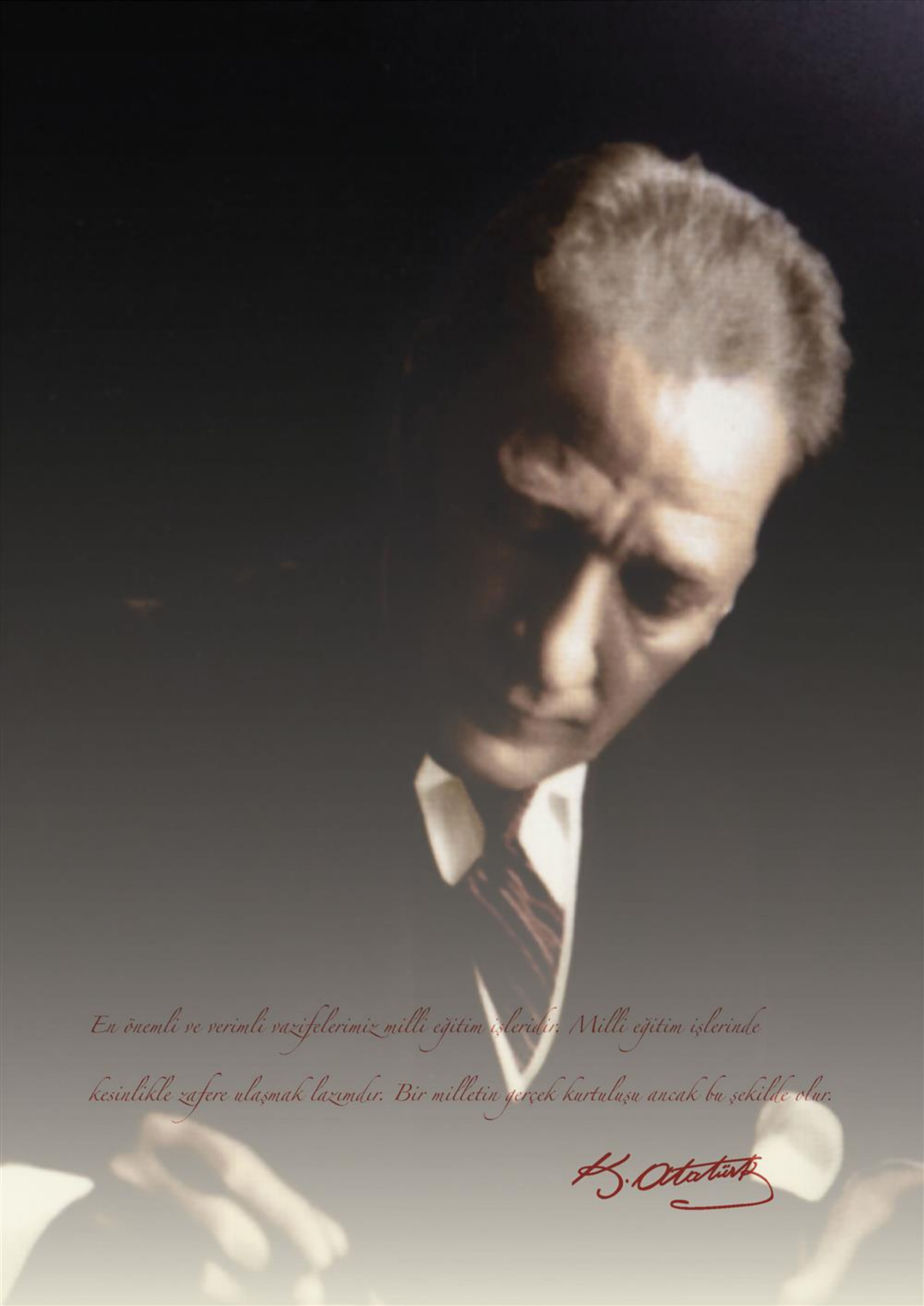
Sayı: 1 / Mart 2015
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir

ALKEV "Ji"

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

En önemli ve verimli vazifelerimiz milli eğitim işleridir. Milli eğitim işlerinde
kesinlikle zafere ulaşmak lazımdır. Bir milletin gerçek kurtuluşu ancak bu şekilde olur.
M. Atatürk

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mh. Mehmet Yeşilgül Cd. No: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Didem Onay

Yayına Hazırlayan:
Didem ONAY
Türkçe - Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı
Duygu ÜRKEN ÖZGÜR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Pınar GÜZEL ÖZCAN
Türkçe Öğretmeni
Emrah ALBUSTANLI
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2015
Yayın Türü:
Yıllık

İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları ortaokul ve lise öğrencilerinin "Edebiyat" dergisidir.

İçindekiler

İlk Söz 2

Deneme-Eleştiri
Denemeler
Atatürk'e Mektup 3
Cumhuriyet 4
Çocuk Hakları 4
Klişelere Takılmayalım 5
Farklılık Özgürlüktür 5
Kendin Gibi Olmaya Çalış 6
8/B'den Dostluk Üzerine Aforizmalar 7

Eleştiri Yazıları
Köpek Balıkları İnsan Olsaydı 8
Köpek Balıkları Üzerine Düşünmek 9
Köpek Balıkları İnsan Olsaydı 8/A'dan Taşlamalar..... 10

Şiir Eleştirileri
Can Yücel'e Yazılmış Nazireye Bir Bakış..... 11
Behçet Necatigil'in Evcik Adlı Şiiri Üzerine Düşünmek 12
Behçet Necatigil'in Evlerle Savaş Adlı Şiiri Üzerine Düşünmek 13

Kitap Eleştirileri
Çalısüpürgesi 5
Ateş Böceklerinin Gecesi..... 14
İstanbul'la Saklambaç 15
Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca 16

Bizim Gözümüzden
Tüyap İzlenimlerim 18
Rain Man 19

Öyküler
Fırtına 20
28 Ekim 23
Sönmeyen Mum Yoktur 24
Dehşet Kulesi 25
Yediğim En Güzel Pasta 26
Biz Hayvanseveriz 27
Martılar da Yalnız Uçar 28
Kaçış 30
Neden Mutluyuz..... 31

Şiirler
Cumhuriyet Ülküsü 33
İstanbul 33
Çocukluğumdaki Oyunlar..... 33
Yaşama Sevincimizin Kaynağı Tabiat..... 34
Saygılı..... 34
Tabiat Sevgisi 34
Ormanlar 34

Gençliğim Bende Saklı 34
İçimdeki Ses 34
Benim Dünyam 34
Sözcük Bilgisi..... 35

Nobel Edebiyat Ödülü..... 36

İlk Söz

Yaşadıklarımdan öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın; ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırcasına.
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır.
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana.

Ataol BEHRAMOĞLU

Sevgili Öğrencilerimiz,

Güzel bir bahar günü, canlanan doğayla birlikte can bulan *ALKEV "İM"* edebiyat dergimizin ilk sayısı ile sizlere "Merhaba" demenin mutluluğu içindeyiz. *ALKEV "İM"* dergisinin sizin ürünlerinizden oluşan, anlayışınızı birikimlerinizi yansıtan bir dergi olmasını amaçladık. Sizi size anlatan, okurlarımızı edilgenlikten kurtarıp yazma çizme konusunda yüreklendiren ve severek okunan bir dergi olmasını istedik. Siz değerli öğrencilerimizle bu ortak beklentiyi hayata geçirdik.

ALKEV Özel Okulları Türkçe-Edebiyat Zümresi olarak okuma kültürü edinmiş, "söz sahibi" olan ve üreten gençlerin ülkemizin geleceğini şekillendireceğine inanıyoruz. "Okuma yazma alışkanlığı olmayan bir toplumuz." "Teknolojik olanakların bolluğu ve kolaycılığı dergi kültürünü öldürüyor." eleştirel söylemlerine inat, *ALKEV "İM"* dergisini yaşatacak hayatın anlamını sorgulayan ALKEV'li genç şair, yazar ve çizerlere şimdiden sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

ALKEV'de yaşadığınız güzel günlerin anısına, yazının kalıcılığını düşünerek özgün eserlerinizle tarihe bir imza atmanın zamanı gelmedi mi? Bugün İM dergisi ile ALKEV yaşantınıza yeni bir anlam katmak için geliyoruz!

Bir bahar günü dünyaya gelen *ALKEV "İM"* dergisi ile kendi kültürünüzü yaratmanızı umuyor ve dergimize her mevsim çiçek açacak uzun bir ömür diliyoruz.

Sevgilerimizle...

TÜRKÇE-EDEBİYAT ZÜMRESİ

ATATÜRK'E MEKTUP

Adını her duyduğumda içime huzur kaplatan, baktığım her yerde, bastığım her toprakta gördüğüm...Sözlerini her geçen gün daha iyi anlayıp bu ülkenin kazanılması için ne büyük mücadeleler verdiğini büyüdükçe idrak ettiğim...Yolundan saygı, sevgi ve büyük bir hayranlıkla gittiğim en büyük insan: Atatürk.

Sizi, cumhuriyeti ve o büyük devrimlerinizi anlatmaya kelimeler yetmez. Ama ben size olan saygım ve sevgimle, sizin gibi büyük bir insanı, benim küçük dünyamda baktığım pencereden anlatmaya çalışacağım.

Bence siz, bizim ülkemizin en büyük şansısınız. Okuduğum kitaplardan Türkiye'nin sizin sayenizde nasıl büyük bir değişim yaşadığını daha iyi görebiliyorum. Cumhuriyet öncesi Saltanatlık Dönemi'nde sadece padişahın oğlu olduğu için hiçbir bilgi ve yeterliliğine bakılmaksızın ülkeyi yönetme sorumluluğunun o insana verildiği, halkın da bu durumu mecburen kabul ettiği dönemlerden, sizin büyük eseriniz olan Türkiye Cumhuriyeti Dönemi'ne, yani halkın egemen olduğu, bunu belirli bir süre için seçtiği milletvekilleri aracılığıyla kullandığı yönetim biçimine geçilmesini sağlamışsınız. İnsanların özgürce düşüncelerini ortaya koyabilmelerini, özgürce gezebilmelerini istemişsiniz ve bunu da başarmışsınız. Ve bunları yaparken hiçbir teknolojik imkan olmaksızın, sadece strateji ve düşünce gücüyle ne kadar büyük mücadeleler vermişsiniz bu toprakları kurtarabilmek ve bağımsızlığı kazanmak için. Bu mücadeleleri anlatan kitapları okudukça size olan hayranlığım katlanarak artıyor. Bu ülkenin ne kadar zor şartlarda kazanıldığını, cumhuriyet rejimine sahip olmanın ne kadar büyük bir şans olduğunu daha da iyi anlıyorum ve bir cumhuriyet genci olarak değerlerimize daha da sıkı sıkıya bağlanıyorum.

Biz bugün, sizin büyük eseriniz olan Türkiye Cumhuriyeti'nin 91.yılını kutlarken size minnettar bir gençlik olarak açtığınız yolda, gösterdiğiniz hedefe hiç durmadan yürüyeceğimize ve bu toprakların korunmasının en büyük bekçileri olacağımıza söz veriyoruz.

Ve özgür olmamızı sağladığınız bu topraklarda, büyük bir gururla söylüyoruz:

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!..

Bora TETİK
5/C

29 Ekim... Bize verilen en güzel armağanı aldığımız gün. Ülkemizin cumhuriyetle buluştuğu gün. Artık özgür olabileceğimizi bildiğimiz gün.

Cumhuriyetin ne demek olduğunu bilmeyenler var. Cumhuriyetin sadece özgürlük olduğunu sananlar... Oysaki cumhuriyet, özgürlükten çok daha fazlası. Cumhuriyet, herkesin eşit olduğunu bilmektir. Cumhuriyet, güvendir; içimizdeki sonsuz sevgidir. Rahatça dolaşabilmek, istediğini giyebilmektir cumhuriyet. Herkesin haklarının olması, hür olmak, kadın erkek demeden okumaktır. Çocuğun çocuk olduğunu bilmesidir. İşte budur, cumhuriyet.

Şimdi bize verilen bu armağanı sımsıkı tutmalıyız. Her saniye elimizden alınacakmış gibi kavramalıyız. Bize verilen en güzel armağan olan cumhuriyetimizin değerini bilmeliyiz.

Eylül ŞADOĞLU
6/A

Çocuk olmak, sadece oyun oynama hakkını elinde bulundurmak değildir. Eğitim ve sağlık olanaklarının yanında, birçok temel hak ve özgürlükten yararlanma hakkına sahip olmaktır. Bu haklar içinden "Her çocuk, görüşlerini özgürce ifade edebilir.", "Öncelikli olan çocuğun yararıdır.", "Tüm çocukların gelişme ve yaşama hakkı vardır." ve "Bu haklar, bütün çocuklar için geçerlidir." maddeleri, temel ilke niteliğindedir.

Her yıl 20 Kasım'da Dünya Çocuk Hakları Günü kutlanır. Çocukların sahip olduğu bazı hakları sizlerle paylaşmak istiyorum: Her çocuğun bir kimliğe sahip olma hakkı vardır. Ayrıca çocuk, ailesinin izni olmadan yurt dışına götürülemez hatta ailesinin bile onu yurt dışına çıkarmak için belgelere ihtiyacı vardır. Bunun dışında tüm çocukların medyadan bilgiye ulaşma hakkı vardır. Kimse çocukların özel eşyalarını karıştıramaz, izni olmadan fotoğraflarını paylaşamaz. Ayrıca baskı olmaksızın çocuklar, istedikleri dini seçebilirler. Bir çocuğun yaşadığı ülkede savaş çıkmışsa çocuk, göç ettiği ülkede her türlü sağlık ve eğitim hakkına sahip olur. Bunun yanında ailesinden şiddet görüyorsa devlet, o çocukları ailesinden almak ve çocukları onlara iyi bakacak bir aileye göndermek sorumluluğundadır. Engelli çocuklar da hiçbir haktan mahrum edilemezler. Ayrıca hiçbir şekilde çocukların özgürlüğü ellerinden alınamaz. Bazı çocuklar farklı nedenlerle suça sürüklenmiş olabilir. Bu çocuklar yaşlarına uygun biçimde yani çocuk oldukları göz önünde bulundurularak çocuk mahkemesinde yargılanır. Ayrıca çocukların vatandaşlık hakları konusunda bilgilendirilmeleri gerekmektedir. Onlara bu bilgileri vermek, yine devletin görevidir.

Çocuklar, onlardan yaşça büyük insanların sahip olduğu hakların çoğuna sahiptirler. Yani çocuk olmak; gülmek, eğlenmek, hayatı doyasıya yaşamak ve pek çok hakka sahip olmaktır.

Selin ESER
7/C

KLİŞELERE TAKILMAYALIM

Klişe, uzun süre kullanılmış ancak günümüzde önemini yitirmiş ve modası geçmiş fikir, ifade ya da öge olarak kullanılmaktadır. Bu tür fikirler, bazı insanlar tarafından kabul görür ve kullanılır. Günümüzde fikir üretemeyen insanlar, klişelere sığınmayı tercih ederler.

Toplum içinde geçmişe takılıp kalan, bir türlü bugünü ve içinde yaşadığı zamanı yakalayamayan insanlar vardır. Elbette ki bu insanların yeni şeyler üretmesi beklenemez. Yeni şeyler üretenler ise klişelere bağlı kalmayan, yaratıcı, akıllı, insanlardır. Atatürk gibi dâhiler, çağındaki klişe fikirlere bağlı kalmamış, yeni ve dâhiyane fikirler üreterek bize çağdaş uluslar gibi yaşama yolunu açmıştır. Albert Einstein, başkalarının düşüncelerinden çok kendi düşünceleri ile buluşlar yaparak insanlığın büyük bir adım atmasını sağlamıştır. Yani klişe fikirlerden kaçınmış ve özgünlüğü yakalamıştır. Atatürk ve A.Einstein gibi fikir sahibi kişiler, tarihin her döneminde insanlığa yeni çığırlar açmıştır.

Önümüzde böyle güzel örnekler varken biz de klişe düşünce ve davranışlardan kaçınmalı, kendi düşüncelerimizle topluma hatta insanlığa katkıda bulunmalıyız. Ancak bu fikirler sayesinde hem biz hem de milletimiz yükselebilir. Orijinal fikirleri paylaşmalı, çoğaltmalı, uygulamalı bir üretime dönüştürmeliyiz. Aksi takdirde bu fikirler hiçbir işe yaramaz.

Kısacası, geçmişin üzerinde durup klişelere saplanıp kalmamalı, yeni fikirler ışığında bugünü ve geleceğimizi kurmalıyız. Bizi ve toplumumuzu klişeler değil, parlak fikirler kurtarır.

Eda KAVRUK
7/B

FARKLILIK *Özgürlüktür*

Farklılık, benzerlerinden ayrılan yönlerinin olduğu anlamına gelir. Hemen hemen bütün insanların birbirinden farklı özellikleri vardır. Tüm insanların karakteri, yüzü, bedensel yapısı hatta parmak izi, onun bir diğer insandan çok farklı olduğunu gösterir.

Ben, diğer insanlar gibi benzerlerimden farklıyım. Kendime göre beğenilerim, isteklerim, amaçlarım, dünyaya bakış açım, değerlerim ve karakterim var. Herkes gibi giyinsem, konuşsam ve pek çok insanla benzer şartlara sahip olsam da onlardan hem fiziksel hem de zihinsel olarak ayrılıyorum. Çünkü ben, farlılıkların bu dünyayı zenginleştirdiğine inanıyorum. Düşünsenize dünyadaki her meyvenin aynı tatta olduğunu; içtiğimiz bütün suların, bize mutluluk veren bütün her şeyin ve bizi üzen olayların hep aynı derecede bizi sevindirdiğini ya da hüzünlendirdiğini. Hayat ne kadar sıradan, ne kadar sıkıcı olurdu. Tek düze bir yaşam sürmek zorunda kalırdık. Siyah-beyaz, renksiz bir dünyada, özgürlüklerimiz elimizden alınmış biçimde yaşamak zorunda olurduk.

Dünyayı yaşanır kılan, insanların doğanın ve bizi biz yapan duygu ve düşüncelerimizin farklı olmasıdır. Keşifleri yapan, icatları ortaya çıkaran parlak fikirler; yenilikler hep bu farklılığın güzel sonuçlarıdır. Ben farklıyım çünkü sıradan olamayacak kadar özgür ve yeniliklere açığım. Ben farklıyım çünkü doğanın, fikirlerin ve dünyanın bin bir tondaki renklerine aşığım.

Sanem KÜÇÜKKILIÇ
7/B

KENDİN GİBİ OLMAYA ÇALIŞ

Emre AYDIN
Lise Hazırlık Sınıfı

İnsanlar birbirlerine göre çok farklıdırlar. Dünyada kimsenin eşi benzeri yoktur. Çünkü herskesin farklı bir özelliği, hoşlandığı farklı şeyler mutlaka vardır ve olmalıdır da. Zaten herkes aynı şeylerden hoşlansaydı müzik dalları, spor dalları diye bir şey de olmazdı.

Dünyada birçok şey birbirinden farklıyken bazı insanlar birbirinin aynısı olmak için çaba harcıyorlar. Ben buna katılmıyorum. Ben farklıyım çünkü diğer insanlar gibi olmaya çalışmıyorum. Olmayacak şeyler için asla üzülmüyorum. Önemli olanın hayatın tadını doyasıya çıkarmak olduğunu biliyorum. Bunu da her zaman büyük bir zevkle yapıyorum. Hayatın tadını çıkarmak istemem siz de hedefimin olmadığı düşüncesini uyandırmış olabilir ancak tam tersine hayatla ilgili birçok hedefim var. Ama asla bunlara takılıp hayatımın tadını çıkarmayı unutmuyorum. Benim hedeflerim arasında okulumda başarılı bir öğrenci olmak da var. Tabii ki başarılı olmak için çok çalışıyorum ama arkadaşlarımla güzel vakit geçirmeyi de önemsiyorum.

Herkesin farklı özellikleri var. Ben burada sadece kendi farklılıklarımdan bahsettim. Ama biliyorum ki herkesi bir diğerinden ayıran, o kadar farklı ve güzel özellikler var ki... İşte önemli olan da bu. Herkesin başkası gibi olmak yerine kendisiyle barışık olması ve bununla da gurur duyması. Kimsenin de bir başkasının farklılığıyla dalga geçmeden ona saygı duymayı bilmesi.

Kimse başkası gibi olmaya çalışmasın. Neden mi? Herkes farklı olduğu için dünya bu kadar güzel ve renkli. Herkes farklı olduğu için moda, sanat, spor, müzik gibi birçok alan var ve hepsinde de çok başarılı insanlar bulunuyor. İşte bu yüzden kimse başkası olmaya çalışmasın, herkes kendisi olsun, yeter.

Zeynep GÜRLEK
5/B

8/B' den Dostluk Üzerine Aforizmalar

"Dostluğun kolları, birbirimizi dünyanın bir ucundan bir ucuna kucaklayabilecek kadar uzundur." *MONTAIGNE*

"Ey dostlarım, dünyada dost yoktur."
ARISTOTALES

" Dost vardır dünyaları verir sana, dost vardır dünyaları alır senden."

Alican ŞAHİN

"Gerçek dost, bahar rüzgârı gibidir. Sıcaktır ve diğerlerinin aksine esmez, gürlemez, naziktir."

Berfu Ege SÖBE

" Bir dost, kırk arkadaşa bedeldir."

Bulut ALPER

"Dost, karanlıktaki ışıktır."

Cavit Matteo DRATHEN

Gerçek dostluk, baharda açan çiçek gibidir.

Ceren VERGİLİ

" Dostluk, iki yürek arasında giden bir yoldur."

Ece YILDIRIM

"Dostluk, gerektiğinde çıkmaz sokağa birlikte girmek ve çıkmazı çıkılır yapmaktır."

Emre BENGÜ

Çok sevilen ancak terk edip giden dostlarım oldu,
en çok da bu zoruma gitti."

Lara AY

"Acı gerçeklerle yüzleşmek zordur. Gerçekleri acı dille değil, acıyı tatlı dille söyleyen dosttur."

Kutay Sami ÖZCAN

"Dostum ve ben, iki beden iki insan değil, iki beden bir insanız."

Ömer Can KÜÇÜKASLAN

"Dostluk; kitaba benzer,
sınırlıdır ama içinden binlerce anlam çıkar."

Selin ÖZIŞIK

"Dost kötü günde belli olur, iyi günde zaten herkes dost olur."

Zeynep İpek AYDIN

KÖPEK BALIKLARI İNSAN OLSAYDI

Bay K.'nin ev sahibinin küçük kızı, "Köpek balıkları insan olsaydı, küçük balıklara daha iyi davranırlar mıydı?" diye sordu. Bay K. "Evet." dedi." Köpek balıkları insan olsaydı, denizin dibinde küçük balıklar için sağlam sandıklar yaptırır, sandıkların içine bitkisel olsun, hayvansal olsun, her çeşit yiyecek koyarlardı. Sandıklarda her zaman taze su bulunmasına dikkat ederler, her türlü sağlık tedbirlerini alırlardı. Örneğin bir balığın kanadı yaralansa balığın vaktinden önce köpek balıklarının elinden çıkmaması için onun yarasını hemen sararlardı. Küçük balıkların üzülmemesi için ara sıra büyük su eğlenceleri düzenlerlerdi. Çünkü neşeli balıkların eti, üzüntülü balıkların etine göre daha tatlı olur. Büyük sandıkların içinde okullar da bulunurdu elbet. Küçük balıklar bu okullarda, köpek balıklarının boğazından nasıl geçileceğini öğrenirlerdi. Örneğin, bir kenarda tembel tembel yatan köpek balıklarının nerede bulunduğunu öğrenmek için coğrafya dersine ihtiyaçları olacaktı. Şüphesiz en önemli konu, küçük balıkların ahlak yönünden eğitilmesi sayılırdı. Küçük bir balığın isteyerek kendini feda etmesinin en büyük ve en güzel şey olduğu, özellikle küçükler için güzel bir gelecek hazırlandığını söyledikleri zaman, köpek balıklarına inanmak gerektiği onlara öğretilirdi. Boyun eğerek öğrenirlerse söz verilen geleceğin güvencede olduğu küçük balıklara durmadan söylenirdi. Küçük balıkların bütün alçakça, Materyalist, egoist ve Marksist eğilimlerden sakınması, aralarından birisi böyle eğilimlere kapılırsa onun köpek balıklarına derhal ihbar edilmesi gerekirdi. Köpek balıkları insan olsaydı, yabancıların balık sandıklarını ve yabancı balıkları fethetmek için onlar arasında savaşlar olurdu elbet. Bu savaşları da herkesin kendi küçük balığı yapardı. Köpek balıkları, onlarla başka köpek balıklarının küçük balıkları arasında büyük ayrımlar bulunduğunu küçük balıklara öğretirlerdi. Bilindiği gibi, haklarında bir hüküm verilirken küçük balıklar ses çıkarmazlar. Ama onlar, çok çeşitli dillerde susarlar ve bu yüzden birbirlerini anlayamazlardı. Savaşta düşman tarafından olan ve başka dilde susan birkaç küçük balık öldüren her küçük balığa, deniz yosunundan küçük bir nişan takılır; kahraman unvanı verilirdi. Köpek balıkları insan olsaydı, onların da bir sanatı olurdu elbet. Köpek balıklarının dişlerini parlak renklerde gösteren, onların boğazlarını zevk bahçelerine benzeten, bu boğazlarda yapılan görkemli şenlikleri anlatan güzel resimler olurdu. Denizin dibindeki tiyatrolarda, kahraman olmak isteyen küçük balıkların köpek balıklarının boğazından nasıl geçtiği anlatılırdı. Öyle güzel müzikler yaratılırdı ki, bando en önde giderken müziğin melodileriyle kendinden geçen, tatlı düşlere dalan küçük balıklar, köpek balıklarının boğazlarına akın akın girerlerdi. Köpek balıkları insan olsaydı, onların dini de olurdu. Bu din, köpek balıklarının karnında gerçek hayata kavuşacaklarını küçük balıklara öğretirdi. Köpek balıkları insan olsaydı, bütün küçük balıkların bugünkü gibi eşit olması da son bulurdu. Küçük balıkların bazılarına yüksek memuriyetler verilir ve bunlar öteki küçük balıkların üstleri olurdu. Çünkü böylece daha iri lokmalar bulabilirlerdi. Biraz büyükçe olan, bazı makamlar elde eden küçük balıklar, ötekiler arasında düzeni sağlar; öğretmen, subay, sandık yapım mühendisi vb. olurlardı. Kısacası köpek balıkları insan olsaydı, denizin içinde bir kültür meydana gelirdi.

Bertholt BRECHT
(Çeviren: Gülperi SERT)

KÖPEK BALIKLARI ÜZERİNE DÜŞÜNMEK

Köpek balıkları insan olsa ne mi olurdu? Denizlerdeki hayat güç üzerine kurulurdu. Yalnız güçlü köpek balıkları ve onlara ne kadar güçlü olduklarını hatırlatan küçük balıklar "yaşama" hakkına sahip olurdu.

Köpek balıkları elbette küçük balıkların iyiliğini istermiş gibi görünürdü, hatta isterdi de. Çünkü küçük balıkların tatları ağızlarına layık olmalıydı. Onlara iyilik (!) yaparken tamamıyla kendi çıkarlarını önemserdi. Onlar için çalışıyormuş gibi görünür, aslında kendi midelerine hizmet ederlerdi. Köpek balıkları hep en tepede olmak ve küçük balıkları yönetmek isterdi. Küçük balıklar ise köpek balıklarının oluşturduğu sisteme yani yaşadıkları dünyaya öyle inanırdı ki köpek balıklarına koşulsuz itaat ederdi.

Köpek balıkları insan olsa içinde yaşadığımız "kültür" denizlere taşınırdı. Hükümetleri köpek balıkları oluştururdu belki de. Kütüphaneler köpek balıklarının boğazlarından geçmenin harika olduğunu anlatan kitaplarla dolu olurdu. Elbette günümüzde olduğu gibi sorgulayan ve yeri gelince karşı çıkan küçük balıklar da olurdu. Köpek balıkları onları fark ettiğinde başkalarının da güçlü olabileceğini hatırlar ve yaratılan kültürün bozulmamasını istediği için en kısa sürede bu balıkları susturmak için başka küçük balıklar görevlendirirdi. Bu balıkların, zamanla iki farklı taraf oluşturmasını ve suçluların birbirleri olduğunu sanmalarını keyifle izlerdi. Böyle tartışmalardan sıkıldığında ise eğitimde değişiklikler yapıp köpek balıklarına itaat etmenin küçük balıklara çocuk yaşlarda öğretilmesini sağlardı.

Köpek balıkları insan olsaydı, yeryüzünde yaratılan mükemmel (!) kültür, suyun altına da inmiş olurdu ve köpek balıkları kendi egemenliklerinin yalnız küçük balıkların itaatiyle var olabileceğinin farkında olurdu. Ve "Köpek balıkları insan olsaydı küçük balıklara daha iyi davranırlar mıydı?" Çok zor bir soru değil aslında. Ne dersiniz?

Berfu Ege SÖBE
8/B

Köpek Balıkları İnsan Olsaydı

8/A' dan Taşlamalar

" ...iktidarı ele geçirip diğer balıkları abartılı sıfatlarla kandırarak kendi çıkarlarına uygun bir toplum yaratırlardı." Aylin AK

"...diğer küçük balıkların gözlerini milliyetçilikle kör edip onları kendi amaçları için kullanacakları bir topluluğa dönüştürürlerdi." Barış ÖNEM

" ... insanların kurduğu şu anki düzenden farklı bir düzen olmazdı." Doğa DİKİŞ

"... güzelliklerden faydalandığımızı zannederken aslında zamanı boşa harcadığımızın farkında olmazdık." Okan YILMAZER

"... kendi çıkarları için küçük balıkları eğitip onları istediklerini yapmaları için teşvik ederlerdi." Zeynep ALKAYA

"...sistemde bir değişiklik olmazdı, yine büyük balık küçük balığı yerdi." Selin Ece TAŞKIRAN

" ...denizlerin altında birçok imparatorluk olurdu." Ali Efe KARAKIŞ

"... insanlar köpek balığı olurdu." Efe ÇAVUŞOĞLU

"... yine küçük balıkları yerdi." Deniz YETER

"... küçük balıklar gayretle çalışır ve ürettikleriyle birlikte köpek balıklarının ağzından geçerlerdi." Duru GÜLHAN

"... deniz altında da kendi düzenlerini kurarak bir kültür oluştururlardı." Senem KIZILASLAN

"... bu muhteşem (!) düzen, suyun altında da kurulmuş olurdu." Ege YILDIRIM

CAN YÜCEL'E YAZILMIŞ NAZİREYE BİR BAKIŞ

Can Yücel'in "Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim" şiirine nazire olarak yazılan "Hayatta Ben En Çok Annemi Sevdim" şiirinin şairi, Abdülkadir Budak... Bu şiirde bir oğlun annesine olan sevgisi anlatılmış. Özellikle de onun ölmesiyle yaşadığı derin üzüntü dile getirilmiş. Bu üzüntü anlatılırken de kimi zaman annelerin yakınmalarına karşı zedelenmeyen anne - çocuk ilişkisi, aradaki sıkı bağ gözler önüne serilmiş.

Şiire genel olarak özlem duygusu hakim. Anneye olan özlem şiirin bütününe sinmiş. Bireysel duyguların anlatıldığı şiir, aynı zamanda toplumun anneye bakışını da gözler önüne seriyor. Şiirde konuşan kişi, birinci tekil kişi. Bu kişi seçimi şiirin dilinde içtenliği de beraberinde getirmiş. Anneye duyulan sevginin yanında anneden alınan yoğun sevgi de hissedilir. " En sevdiği oğluydum-bana öyle gelirdi-" "Kıyamazdı bilirdim şiirler yazan oğluna" dizeleri bu ince ruhu verir. Şiirde konuşan kişi" Babam korkuydu bana, annem yürek serinliği" dizesiyle babasını sert, otoriter bir insan olarak göstermiş. Ulaşılmayan, uzak ve mesafeli... Babasıyla mesafelidir çünkü ondan korkar. Annesi ona sevgi dolu hoşgörülü davrandığı için annesiyle olan bağı duygusal anlamda daha güçlüdür.

"Annem öldü, düşüyorum, koptu salıncağın ipi" dizesinde salıncağın ipinin kopması ile annenin ölümünün yarattığı duygu imgelenir. Annenin ölümü oğula kendini boşluğa düşmüş gibi hissettirir. Bir çocuk salıncakta sallanırken mutlu hayaller kurar. Çocukluktaki mutlu günleri anımsatan bir imgedir salıncak. Salıncağın ipi kopmuşsa çocuğun güzel hayalleri yıkılmış, çocuk gerçeklerle yüz yüze gelmiş, aşağıya düşmüştür.

"Anahtarsız bir kilide benzediğim doğru şimdi" "Dedim ya anahtarını yitirmiş bir kilidim" dizeleriyle şiirde kilit ve anahtar imgeleri tekrarlanmış. Kilit anahtar olmadan açılmaz. Kilit, gizli kalan duyguları barındıran bir imgedir. Sevdiklerimize iç dünyalarımızı açtığımız için anahtar imgesi de sevileni özellikle bu şiir için anneyi temsil eder. Bir istiridyeye benzeyen anne, içinin güzelliği ile bir inciyi andırır. İçinden inci çıkan annenin ölümünün üzerinden uzun bir zaman geçmesi ve anıların silikleşmesi, oğlunun kalbinde olan boşluğun daha da büyümesine ve eksiklik duygusunun yarattığı acının daha da artmasına neden olmuştur.

Şiir, nazire olarak yazıldığı Can Yücel'in "Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim" şiirine göre daha çok imge taşıyor. Bu da şiirin anlam katmanlarını çoğaltıyor, her okuyuşta ve her okuyucu ile zenginleşiyor.

İlke TEMİZ
9/B

BEHÇET NECATİGİL'İN

"EVCİK" ADLI ŞİİRİ ÜZERİNE DÜŞÜNMEK

Behçet Necatigil'in "Evcik" şiirinde bir çocuğun içinde bulunduğu toplumun değerleriyle kurduğu evcilik oyunu ve bu oyunla geleceğini modelleyişini, hayal edişini görüyoruz.

"İlk ben oldum misafiri / Güle güle otur'a gittim / Bir yüksük fincanda getirdiği / Hayal kahveyi içtim." dizelerinden şiirde konuşanın birinci tekil kişi olduğunu anlıyoruz. Şiirin yazıldığı dönemin zihniyetini, toplum içinde kadınların durumunu ve toplumun kadına bakışını yakalıyoruz şiirden. Kadınlar, kariyer düşüncesi olmayan, amaçları mutlu bir evlilik olan, elindeki ile yetinmeyi bilen, eviyle ilgili her türlü idareyi ele almış, annelik içgüdüsü ile kadınlığın bütün iyi niyetlerini taşıyan bireyler olarak karşımıza çıkıyor. Böyle bir toplum ve aile içinde yetişen kız çocukları da aynı hayallerle hayatlarını modelliyor. Şiirde kibrit kutusundan sekiler yapmak, yüksüğü kahve fincanı olarak kullanmak, masa örtüsü yerine yaldızlı çikolata kağıtları kullanmak eldekini değerlendirmeye örnektir. Bununla ilgili olarak "Yangın yeri bir arsadan bulduğu cam kırıkları: para." dizesinde cam kırıklarına benzetilen para, kazanılması zor olan ve kazanılması için çaba gerektiren bir varlık olarak görülmüştür. Bu yüzden tutumlu olmanın gerekliliği, bunun da kadının görevi olduğu anlaşılıyor.

Anlatıcı şiirin diğer bölümlerinde Ayşe'yi "Ayşem gibi dünyada Ayşe'ler dolu" dizesi ile kendi kızından yola çıkarak toplumdaki tüm genç kızlar olarak genelliyor. Hepsinin aynı hayallerle büyüdüğünü, sonunda her birinin evlenip bir yuva kurduğunu anlatılıyor.

Şiirde hayaller, umutlar ve beklentiler vardır. Şiirin başlığı olan ve küçük sevimli ev anlamına gelen oyun evleri "Evcik"lerde, çocukluk hayalleri kurulur. Şiirde çocukluk hayallerinin saflığından, masumiyetinden ve bu kurulan hayallerin çoğunun gerçekleşemeyeceğinden de bahsediliyor. Şiirde toplumun bir çocuğun hayallerinde yer buluşu, küçük kız çocuklarının bilinmeyen "sisli gelecekler"inde bu hayalleri gerçekleştirme istekleri görülür. Her çocuk şanslı olamayacak, hayal ettiği geleceği kuramayacaktır. Hayatın kimseye eşit şartlar sunmayacağı düşüncesi, karamsar bir ruh hâlinin şiire sinmesine neden olur. Özellikle son bentte bu atmosfer okuyucuyu çarpar.

Sonuç olarak çocuklukta büyük bir incelikle kurulan hayaller, her çocuk için umut taşır ama herkes eşit şartlara sahip olmadığı için her çocuğun hayallerinin gerçekleşmesi mümkün olmayacak, bazı Ayşe'ler "yuvadan evden yoksun, sert rüzgârlar önünde güz yaprakları gibi boşluklara savrulacaktır". Bu çarpıcı gerçeklikle şiir sonlanırken okuyucu bir oyunun içinden çıkarak hayatın acımasız gerçekleri ile yüzleşir.

Zeynep Mercan IŞIL
9/A

BEHÇET NECATİGİL'İN

"EVLERLE SAVAŞ" ADLI ŞİİRİ ÜZERİNE DÜŞÜNMEK

Behçet Necatigil, "Evlerle savaş" adlı şiirinde insanların, evleriyle ilgili bitmek bilmeyen sıkıntılarını kendine konu edinmiş. İnsanların geçim sıkıntılarını farklı bir bakış açısı ile dile getirmiş.

Şiir sahip olduğumuzu, yönettiğimizi zannettiğimiz şeylerin nasıl kölesi olduğumuzu fark ettirir bize. Varlıklı olmayan biri konuşur şiirde. "Evler ezer insanları dağ gibi" mısrasından anlayabiliriz bunu. Dile getirilen duygular o kadar güçlüdür ki, şairin bu tarz sıkıntılar yaşamış olabileceğini, kendi deneyimlerinden yararlanarak konuyu güçlendirdiğini düşündürür bize. Bahsettiği sıkıntıların evdeki birtakım araç-gereçten, yapılması gerekli olan gıda alışverişlerinden, biten ürünlerden kaynaklandığı ve bu masrafları karşılayabilmek için çalışıp para kazanılması gerektiğini "Evler her gün yollar bizi dışarı git, getir / Emredilen ekmeği akşamları / Alın terimiz getirecektir" anlatır.

Ev için bizim "patronumuz" olduğu düşüncesi hakim kılınmıştır. Sanki onun emrinde çalışıyor, onun arkasını topluyoruz. Ev ise bunları kasten yapıyor, diğer eşyalarla beraber anlaşıp bize zorluk çıkartıyor. Bunu anlamak o kadar da zor değil. Behçet Necatigil, bunu şiirde bir kıtada anlatıvermiş "Nedir anlamıyorum / Evlerdeki hırsı / Cansızlarla birlik / Canlılara karşı." Hâl böyle olunca şiirdeki ortam pek de günlük güneşlik olmuyor. Aksine, sıkıntılı, karamsar bir atmosfere giriyoruz.

Şiirin başlığından da anlaşılacağı gibi "Evlerle Savaş" yani çekilen zorluklar... Aslında başlık her şeyi kısaca özetlemiş oluyor. Ev ve ev sahibi arasında geçen olaylar adeta bir zıtlaşma şeklinde, birinin yaptığını diğeri yıkıyor. "Dünya durdukça / Tencere pişirecek, sofra eritecek " Elde var sıfır... Evin masraflarına yetişmek, ev sahibine maddi anlamda ağır geliyor ve onun bu durumdan şikayetçi olması da aslında tüm bunları karşılayamayacak maddi sıkıntılar taşıdığını, evin sorumluluğunu bir kişinin taşımasının ne kadar zor olduğunu gösteriyor.

Şiir, insanları bir acıma duygusuna ya da "Aynen benim durumumu anlatmış." şeklinde bir düşünceye de sevk etmekte. Şair bunu gerçekleştirirken evi kişileştirmiştir.

Behçet Necatigil, "Evlerle Savaş" adlı şiirinde insanların çektikleri sıkıntıları öyle güzel anlatmış ki, insan şiiri okurken kendini bir anda onun içerisinde buluveriyor. Hâliyle çekilen bu zorluklar, insanları kimi zaman eski zamanlarına götürüyor kimi zaman da "Ya böyle olsaydı." şeklinde düşündürüp hüzünlendiriyor. Necatigil'in yazdığı bu şiir güncelliğini hiçbir zaman kaybetmeyecek.

Beyza BAYKAN
9/A

ÇALISÜPÜRGESİ 5 - Ateşböceklerinin Gecesi

Çalısüpürgesi, Sabine Bohlmann tarafından yazılmış ve kitabın ana kahramanı olan Çalısüpürgesi'nin başından geçen maceraların anlatıldığı bir kitap. Bu kitapta birbirinden farklı kahramanlar, hayata farklı bakış açılarıyla bakmanın hayatı daha da güzelleştirdiğini bize çok güzel bir dille aktarıyor.

Çalısüpürgesi kitabı çok kalın gibi gözükse de akıcılığı sayesinde çabuk biten bir kitap, bundan hiç şüpheniz olmasın. Kitabı ikinci defa okuduğunuzda bile birçok güzelliğini yeniden keşfedeceksiniz çünkü kitap oldukça eğlenceli ve farklı. Yetişkinlerin de zevk alarak okuyacağı bir eser olduğunu eklemek istiyorum.

Bu kitapta, bir deniz insanının yani evi suyun üzerinde yüzen bir kız çocuğunun başından geçen olaylar anlatıyor. Pek gerçekçi değil ama hayal unsuru öğeler içermesi, kitabı daha ilginç kılıyor. Özellikle ormanın içindeki yaşamın anlatıldığı kısımlar çok eğlenceli. Orman çocukları, burada yaşamlarını düzenli bir şekilde sürdürmek için çok farklı yöntemler kullanıyorlar. Bu farklı yöntemler de kitabın daha keyifli okunmasını sağlıyor. Siz de bu farklı dünyaya adım atıyor, ederin kahramanlarından biri gibi oluyorsunuz.

Benden size tavsiye, bu kitabı okuyun. Pişman olmazsınız.

Ozan ENGİNDENİZ
5/A

Hayaletli Gölün Çocukları

Hayaletli Gölün Çocukları, Yeşim Saygın Armutak tarafından yazılmış ve bir grup arkadaşın yaz tatilinde başlarından geçen ilginç ve eğlenceli olayların anlatıldığı bir kitap.

Bu kitapta, bir çocuğun arkadaşları ile birlikte yaz tatilini keyif içinde geçirirken ipuçlarını takip ederek yaşlı bir adamla tanışması, daha sonra mağarada sır dolu bir dünyaya adım atmaları anlatılıyor. Ben bu kitabı okurken hep bir sonraki bölümü düşünüp sayfa sayfa heyecanla okudum. Bu kitaptan önce hem macera hem de gizem dolu bir kitabı hiç okumamıştım. Bu kitabı okuduktan sonra macera içerikli kitaplardan da ne kadar çok hoşlandığımı fark ettim. Kitabın her bölümünde ayrı bir macera var. Yazarın bazı konuları fazla uzun anlatması, kitapla ilgili tek eleştirim olur ama belki de bu kitabı çok severek okuyup sonunu merak ettiğim için de bana öyle gelmiş olabilir.

Kısacası bu kitap, macera ve gizemli olayları çözmeyi sevenlerin kesinlikle okuması gereken bir eser.

Ela ŞAHİN
5/C

İstanbul'la Saklambaç

Mina Tansel'in kaleme aldığı eğlenceli, maceralı ve içten bir kitap İstanbul'la Saklambaç. Ustalıkla yazılan, iki yüz sayfaya sığan ve her sayfanın eğlence ile dolu olduğu, sürükleyici bir hikâye. İstanbul'u eğlenerek tanıyan üç genç, benzersiz bir şehir ve unutulmaz bir macera...

Ali ve Emre birbirinden ayrılmayan iki iyi dost. Ali'nin evinin kömürlüğünde bulunan lahitin iki arkadaş üzerinde uyandırdığı merak sayesinde bu iki iyi dost, İstanbul ile tanışır. İkisi İstanbul'u tanımak için bu güzel şehir ile saklambaç oynamaya başlarlar. Oyunda saklanan kişi dört ipucu vererek saklandığı yeri anlatır ve diğeri bu yeri bulmaya çalışır. Çok geçmeden bu eğlenceli ve maceralı oyuna Emre'nin kuzeni Burcu da dahil olur ve bu üç genç İstanbul'un bilinmedik sokaklarında, tarihî yerlerinde İstanbul ile saklambaç oynarlar. Çocuklar tüm zamanın kültür kenti olan İstanbul'la bu oyunu oynarken yalnızca önemli yerleri görmekle kalmayıp bu yerlerin tarihini de öğrenirler. İstanbul'un bütün köprülerini, kulelerini, saraylarını, surlarını, kalelerini, camilerini gezerken zaman hızla geçer. Çocukların bu eğlenceli günleri Uludağ'dan gelen bir haber ile son bulur. Burcu'nun babası bahçede çalışırken ayağını kırmıştır ve Burcu ile annesi Uludağ'a dönmek zorunda kalır. Bu durumda maceralı İstanbul günleri sona erer.

Tüm yaşananlarıyla çok güzel, benzersiz ve tarihî bilgiler barındıran bir kitap. İstanbul'u yeniden tanımak, onu keşfetmek ve yeni bilgiler öğrenmek isteyen; maceracı ve eğlenceyi seven okurlar için yazılmış mükemmel bir çalışma.

Yağmur Elif ERSOY
6/B

FİLLER

SUL-

TANI

İle

KIRMIZI

SAKALLI

TOPAL

KARINCA

Halk masalları geçmişten günümüze kadar gelir ve bizlere kıssadan hisse türlü türlü dersler aktarır. Yaşar Kemal, işte böylesine bir halk masalını alıp bizlerin yaşamından kesitler sunan bir hale getirmiştir." Dünya böyle gelmiş, böyle mi gider?" sorusuna, karıncaların mücadelesinden cevap vermiş. Yaşar Kemal'in bu halk masalına şimdi bir göz atalım.

Filler Sultanı, karıncalar ülkesinden haber almak için bir ajanını oraya gönderir. Beceriklilikleriyle ve çalışkanlıklarıyla tanınan karıncaları kendi boyunduruğu altına almak ister. Devasa yapıdaki filler, kendilerinden çok küçük ama sayıca çoğunlukta olan karıncalara karşı haksız bir savaş başlatırlar. Fillerin ayakları altında milyonlarca karınca can verir. Geride kalan karıncalar Filler Sultanı'nın kölesi olurlar ama bir karınca vardır ki o da karıncaların ulu önderi, demirciler ustası kırmızı sakallı topal karıncadır. O, diğer karıncalar gibi teslim olmaz ve kendi soyundan olan tüm kırmızı sakallıları toplayarak karıncaların ülkesini terk eder ve dağlara sığınır.

Filler Sultanı, karıncaları esir almak için çeşitli akıl oyunlarına başvurur. Aslında karıncaların fillere saldırdığını ama fillerin böylesi bir savaşı istemediklerini söyler. Sırf kendi çıkarlarını üstün tutmak içindir bu yaptıkları. Filler Sultanı, karıncalara bir teklifte bulunur. Karıncaların fillerin kölesi olmasının başlangıcıdır bu. Karıncalar bu sayede gece gündüz çalışmaya, çok çalışmaktan erken yaşta ölmeye başlarlar. Karıncalar diyarında başkaldırılar başlar. Filler Sultanı, karıncalar isyan etmesin diye bir yiyecek ambarının kapısını karıncalara açar, ayrıca " Her karınca bir fildir." diyerek karıncalarla fillerin eşit olduklarını savunur. Bu sefer de karıncalar filmiş gibi davranmaya başlar. Yaşamanın tadını almaya başlayan karıncalar, isyan girişiminde bulunurlar. Ama bu isyan girişimleri katliamla bastırılır ve yenilirler.

Karıncaları isyana teşvik edenlerin kırmızı sakallı oldukları öne sürülür. Filler Sultanı'nın emriyle bütün kırmızı sakallıların boynu kesilecektir. Karıncalar kendini korumak için filler sultanı için çalışan sarıca karıncaların sarı sakallarını kırmızıya boyayıp, onları öldürüp kırmızı sakallıları öldürmüş imajı vererek sultanın sarayına fırlatırlar. Filler Sultanı artık karıncaları baskıyla değil, beyin yıkama operasyonuyla tutsak etmeye çalışır. Bir borazan, sabahtan akşama kadar her karınca bir fildir ancak karınca kadar fildir. Çok çalışırsanız karıncalıktan kurtulup fil olursunuz, diyerek karıncalara kendi dillerini kısa zamanda unutturur. Artık karıncalar kendilerini dev aynasında görüp kendilerini fil zannederler. Artık bu işkenceye dayanamayan tüm dünya karıncaları birleşir ve cesaretlerini toplayıp yeniden umutla dolarlar ve Filler Sultanı'nın o devasa sarayının altını kazarlar. Öfkesinden bir insan boyu zıplayan Filler Sultanı, temeli kazılan sarayın toprağı altında yutulur.

Böylece karıncalar kendi elleriyle ve kendileri için ürettikleri kardeşlik ve dostluk dolu bir yaşama kavuşurlar. Kıssadan hisse, bir zorluğu halledebilmek için karşımızdaki kişinin bizden üstün, güçsüz, büyük ya da küçük olması önemli değildir. Asıl önemli olan, o üstünlüğü veya büyüklüğü akıl gücüyle yenebilmektir.

Begüm TÜRKEL
LİSE HAZIRLIK SINIFI

TÜYAP İZLENİMLERİM

TÜYAP Kitap Fuarı, bu sene de – her sene olduğu gibi - çok kalabalıktı. Birbirinden güzel kitapların yer aldığı bu fuarda, bu yıl yapmış olduğumuz ziyarette alışverişin yanında öğretmenlerimiz eşliğinde "Nazım Hikmet'in Ölümünün 50. Yılı" ve "Orhan Kemal 100 Yaşında: Yaşamı ve Eserleri" adlı iki söyleşiye katıldık.

Nazım Hikmet'in arkadaşları tarafından gerçekleştirilen söyleşiye katılarak Nazım Hikmet'in nasıl bir insan olduğunu, vatan haini ilan edilip cezaevi yaşantısını ve ne kadar zor bir hayat geçirdiğini onu tanıyanların ağzından dinleme fırsatı bulduk. Ölümünün 50. yılında Nazım Hikmet'i şiirleri ve onu sevenleri ile anmak, bir zaman yolculuğuna çıkıp onun duygularını derinden hissetmek hepimizi derinden etkiledi.

"Yoldaşlar, ölürsem o günden önce yani,
- öyle gibi de görünüyor -
Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni
ve de uyarına gelirse,
tepemde bir de çınar olursa
taş maş da istemez hani... "

Bu dizelerindeki vasiyetinin gerçekleşmemesi, şu anda Moskova'da ünlü sanatçıların ve Rus devlet adamlarının mezarlarının bulunduğu Novodeviçi'de yatması da içimizde bir burukluk yarattı.

"Orhan Kemal 100 Yaşında: Yaşamı ve Eserleri" adlı söyleşi ise Orhan Kemal'in –asıl adıyla Mehmet Raşit Öğütçü'nün- oğlu Işık Öğütçü tarafından gerçekleştirildi. Işık Öğütçü, küçük yaşta babasını kaybettiği için babasını tanımak için eserlerinden yardım almış ve babasını tanıdıkça onun hakkında kitaplar çıkartmaya başlamış ve onun adına bir müze açmış. 1938'de Niğde'de askerliğini yaparken "Maksim Gorki ve Nazım Hikmet kitapları okumak", "Yabancı rejimler lehinde propaganda ve isyana muharrik" suçundan 5 yıl hapis cezasına mahkûm edilen Orhan Kemal, 1940'ta, Bursa Cezaevi'nde tanıştığı Nazım Hikmet'in toplumcu görüşlerinden etkilenmiş. Orhan Kemal'i şiir yerine roman ve öykü yazmaya teşvik eden de Nazım Hikmet olmuş. Bu ceza onun Nazım Hikmet'le tanışıp eserlerini ne şekilde oluşturması gerektiği konusunda kendisini geliştirmesine, okuduğumuz güzel eserleri için bir alan açmasına büyük bir katkı sağlamış. Eserlerinde yarattığı kişiler arasında Nazım'ı görmemiz mümkün. Hikâyelerinin yayımlandığı dergi, hükümet tarafından kontrol edildiği için kendine bir takma ad bulmuş ve yazılarını bu adı kullanarak yayımlamış.

Her iki söyleşiden de çıkardığım ortak bir sonuç var: O dönemlerde ülkede bulunan sanatçılara değer verilmemiş, düşünceleri yüzünden vatan haini ilan edilip hükümet tarafından cezalandırılmışlar. Ancak sanatçılar almış oldukları cezalara rağmen düşünmekten, düşüncelerini insanlarla paylaşmaktan vazgeçmemişler.

Açıkçası bu yıl gerçekleştirdiğimiz TÜYAP Kitap Fuarı gezimize anlam katan kitapların yanında söyleşilerdi.

Beyza BAYKAN
9/A

RAIN MAN
(YAĞMUR ADAM)

Rain Man, ABD yapımı nostaljik bir film. Filmin yönetmeni Barry Levinson. Tom Cruise ve Dustin Hoffman'ın başrollerini paylaştığı yapımda bu iki güçlü oyuncunun bir araya gelmesi filmi bir adım öne taşımış. Geniş kitlelere seslenen Rain Man, mutlaka izlenmesi gereken kült yapımlardandır.

Karakterlerden Charlie (Tom Cruise), sadece kendini düşünen egoist ve kibirli biri. Her zaman ön planda kendisi vardır. Babasının ölüm haberini öğrenmesiyle başlar her şey. Cenazeye gider ve hiç beklenmedik bir olayla karşı karşıya kaldığını fark etmesi, çok zamanını almaz. Babasının cenazesine gittiğinde, kendisine sadece bir araba bıraktığını ve tüm mirasını daha önce varlığından bile haberdar olmadığı ağabeyi Raymond'a (Dustin Hoffman) bıraktığını öğrenir. Bu haberle sarsılan Charlie'nin tek amacı, kendisine ait olduğunu düşündüğü mirası geri kazanmaktır.

Raymond, özürlülerle ilgilenen bir klinikte bakım gören, otistik bir dâhidir. Charlie mirastan pay almak için Raymond'u kaldığı klinikten kaçırıp ülke çapında bir seyahate çıkarır. Yol boyunca ağabeyin farklı alışkanlıklarıyla, takıntılarıyla zor anlar geçirse de otistik olan Raymond'un matematikle ve hafızada tutmayla ilgili yeteneği karşısında şaşkına düşer. Yaşanan olaylar, Charlie için hem kendini hem de abisini keşfetme fırsatıdır aslında. Ağabeyiyle zaman geçirdikçe ona karşı olan ön yargısı değişmeye, içinde yanan kıskançlık ateşi sönmeye başlar. Ağabeyini giderek daha çok seven Charlie için işler değişmiştir artık. Onun için önemli olan tek bir şey kalmıştır: En büyük miras olan ağabeyi.

Mükemmel senaryo ve oyuncu kadrosuyla müzikleriyle izleyicileri ekrana kilitlemektedir film. Özellikle otizm konusunda önemli bir farkındalık geliştirir. Filmi izlediğinizde artık siz eski siz olmayacaksınız. Eğer bu filmi izlemediyseniz, izlemenizi tavsiye ederim ...

Film hem ABD hem de dünya sinemaseverlerinin en beğendiği filmler arasında yer almakta. Gerek senaryosuyla gerek oyuncu kadrosu ve müzikleriyle izleyicileri derinden etkilemekte. Film müzikleri de çok etkileyici. Otizm konusunda da farkındalık yaratan filmi izlediğinizde çok şey kazanacaksınız.

Senay KAHRAMAN
LİSE HAZIRLIK SINIFI

FIRTINA

-Burada dur ve sakin ol, kardeşlerinle ilgilen, babandan dün akşamdan beri haber yok, biz hep beraber balıkçı teknesini aramaya çıkacağız, geç döneceğiz beklemeyin. Beni habersiz bırakmayın diye bağırarak, yaşlı gözlerle baktım dayıma."Tamam tamam korkma her şey yoluna girecek." derken, kasketini başına geçirmişti bile.

Evdeki sisli karanlık, yavaşça yataklarımıza çökmeye başladı; gölgeler gittikçe tavandan yayılan cılız lamba ışığına galip geliyordu; üç kız kardeşimin büyüyen gözleri, Karadeniz'in azgın dalgalarında kayboluyordu. Meryem, her zamanki soran gözlerle bana bakıyor, bense evin hemen yanındaki meşe ağacının üzerindeki martıları gözlerimle seçmeye çalışıyordum. Olan biten her şeyi Meryem'e anlattım. Daha ortada bir şey olmadığını, korkmamasını, önümüzdeki günlerin umut dolu olduğunu söyledim. Martılar uçmuştu.

Uzun geçen bir gecenin sabahında, soğuk ve yağmur damlalarıyla dolu bir bekleyişten sonra yokuşun başında dayımın önce geniş anlı sonra sigaradan sararmış suratı gözüktü. Hepimiz umutla onun yılların kırıştırdığı yüzünden bir cevap bekledik. Biraz soluklandıktan sonra konuşmaya başladı.

-Dalgalar çok karanlıktı çocuklar, uzun aramalar sonrasında babanıza ulaştık ancak şimdi bir süre tedavi görmesi lazım, birkaç ay bizimle beraber olamayacak, dedi. Sonra sigarasını dudaklarına götürdü ve sönen ateşi alevlendirdi.

Ağzından dökülen kelimeler mantıklıydı ancak gözleri böyle söylemiyordu. Ben babamı kaldığı hastanede ziyaret ettim, hastane kokan koridorlarda yürüyüp hemşirelerin arasından geçtim. Annem, babamın yanında refakatçi kalıyordu , onun da hâli perişandı. Trabzon işi yazması sıyrılmış, beyaz boynu ortaya çıkmıştı. Annem, oldum olası çekinik bir karakterdi, hep babamın kararlarına uyardı. Babamın nasırlı elleri hayatımızı sıkıca sarar ve bize güç verirdi.

Zamanla babamın ve annemin hayatımızdaki rollerinin azalmasına alışmaya başladık. Babam altı aydır hastahanedeydi, annem ise onu hiç yanlız bırakmıyordu. Bana da kalan on iki yaşımda, kardeşlerime ana-babalık yapmak olmuştu. Bu, beni zamanla olgunlaştırmış; hayata karşı daha soğuk ve sert yapmıştı. Artık yağmur altında sokakta misket oynamak aklıma gelmiyordu ya da bahçelerden erik çalmıyordum. Sadece bugün hangi bostanda çalışacağımı, karşılığında alacağım yiyecekle kardeşlerime ne pişireceğimi düşünüyordum. Soğuk bir sonbahar sabahı dayım yeniden geldi ve babamızın öldüğünü söyledi. Beklemiyorduk ancak kendimizi yerlere atıp ağlamadık, geçen günler bize hayata karşı daha dik durmayı öğretmişti. Artık olup bitenler hakkında düşünmek istemiyordum, yorulmuştum. Küçük, dar omuzlarım zaten soğuk

tan titrerken bir de üstüne bu dertler gelmişti. Bazen gözlerimi kapar, keşke babamın dalgaların arkasında yaralandığı o gün hiç yaşanmamış olsa, yine eski günlerdeki gibi koşup oynasak, ben tarladan küçük yılanlar bulup gelip kardeşlerimi korkutsam, diye aklımdan geçirirdim. Meşe ağacı büyümeye başlamıştı; dalları arasındaki martılar, çığlık çığlığa oraya buraya uçuşuyorlardı.

-Kalk Murat, tren geldi; gidiyoruz artık, dedi dayım. Dayım bize İstanbul'da bir kapı bulmuştu; yaşlı bir konakta annem bakıcılık yapacak, ben de çevredeki işlerle ilgilenecektim. Bu bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Doğduğum topraklardan, meşe ağacımdan ayrılacaktım. Onlara son bir kere baktım. Gözlerim yine yaşlıydı, ellerim tarlada çalışmaktan yara bere içindeydi ama ruhum tertemizdi, martılarıma bir öpücük gönderdim ve yola koyulduk. Yüreğimi bu bereketli topraklarda bırakıp gidiyordum. Kara tren uzun bozkırlardan geçti, bitmez gibi duran dağları aştı. Yavaş yavaş korktuğumuz şehre geldik, neden korktuğumuzu da bilmiyorduk ama korkuyorduk. Erenköy'de yeşil bahçesi incir ağaçlarıyla dolu bir konağa vardık, evin hanımı bizi karşılamadı, sadece bir bahçıvan kalacağımız odayı gösterdi. Ne yapmanız gerektiğini yarın sabah Rengin Hanım size anlatacak, diyerek çekip gitti. Bir odada beş kişiydik, burası konağın çatı katıydı, sonradan öğrendiğimize göre burada daha önce hanımın ölen oğlu kalırmış. Bizim sayımız fazla olduğu için bu odayı ilk defa bize açmışlar.

Sabah hiç martı sesi olmadan kendiliğimden uyandım, o kadar ürkek ve çekingendim ki çıkıp dışarıya bakmaya bile korkuyordum. Saat sekize doğru kapı aralandı ve akşam bizi karşılayan bahçıvan, gözleriyle aşağı inmemizi işaret etti. Bizler bir solukta basamaklardan korkarak aşağı doğru kaymış ve salon kapısına yanaşmıştık bile. Bahçıvan saygıyla kapıyı açtı, yine konuşmaya gerek kalmadan vücut diliyle bizi konağın hanımının önüne kadar götürdü. Rengin Hanım, yaşının tüm ağırlığını üzerinde taşıyan eski bir İstanbul hanımefendisiydi.

Yarı açık perdeden güneş ışığı kahverengi eteğinin üzerine vuruyor, her halinden çok pahalı olduğu belli olan kolları işlemeli gömleğinin sedef düğmeleri parlıyordu. Konakta zaman, yavaş ve sessiz geçiyordu. Yoldan geçen seyyar satıcılar bile bu sokağa girdiklerinde artık bağırmayı kesiyorlar, kapıya gelerek bir isteğimizin olup olmadığını soruyorlardı.

Rengin Hanım, bize fazla yüz vermez; duygularını belli etmezdi. Annem onun işleri ile ilgilenir, bir dediğini iki etmezdi. Kardeşlerim okula giderken ben evin ufak tefek işleriyle ilgilenirdim. İstanbul çok farklıydı, Sinop' un soğuk geçen kışları buraya uğramıyordu. Her gün kendime bir iş icat ediyor, bir gün konağın taş duvarları arasında biten ısırgan otlarını temizliyor, bir gün bahçeyi çapalıyordum... Rengin Hanım ile ilişkimiz mesafeliydi, beni göz ucuyla izliyor, pazen elbisemin altında küçüldükçe küçülen vücuduma bakıyordu. Bu ufak cüsseyle yapılmayacak işlere giriyor, bedenimden beklenmeyecek kadar çok çalışıyordum. Kardeşlerim, konağın hemen yakınındaki okula yazılmışlardı; sabah gidip öğleden sonra geliyorlardı, onlar hiçbir şeyin farkında değillerdi, bu bana nedense mutluluk veriyordu. Günler birbirini kovalıyor, konaktaki tekdüze yaşam devam ediyordu. Annem; halinden memnundu, burada kasabadakinden daha az çalışıyordu, gün içinde işlerini bitiriyor, akşam olunca evde yokmuşcasına köşesine çekilip bir yerde uyuya kalıyordu.

-Gel buraya Murat! Sana bahçeyi anlatayım, dedi bahçıvan Ahmet Amca.

-Koştum Ahmet Amca, dedim.

Bahçıvan, babamın ölümünden sonra bende bir baba figürü gibi durmaya başlamıştı. Konağa geldik geleli aramız çok iyidi, beni sevmiş, adeta bana oğlu gibi davranıyordu.

Bahçeyle ilgilenmem hoşuna gidiyor, meraklı bakışlarımdan memnun oluyordu.Toprağı çok dikkatli şekilde takip ediyordum, nerede ne ot çıksa nedir diye bakıyor, söküyor kökünü inceliyordum. Hiçbir şey yapmasam da bahçıvanı izliyor, onun hareketlerini taklit ederek bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Zamanla Rengin Hanım'ın sağlığı bozulmaya başlamıştı, nadiren duyduğumuz öksürükleri artık sıklaşmış, yüzünün rengi iyice solmuştu. Her gün odasından aşağı inen, az da olsa bahçeye güllerini koklamaya çıkan hanımefendi, artık bu kadarını bile yapamaz olmuştu. Tek korkumuz, Rengin Hanım'ın ölmesiydi. Rengin Hanım ölürse iki yıldır yaşadığımız bu konaktan ayrılmak zorunda kalacaktık.

Korktuğumuz olmadı; hanımefendi içinde duyduğu yaşama sevincinin gücüyle hayata sarıldı ve yine bahçesine çıkmaya, güllerini sevmeye devam etti. Ancak bu arada tedavi masrafları yüzünden para sıkıntımız başlamıştı, bize hissettirmemeye çalışıyordu ancak sanırım benim de artık çalışmam gerekiyordu. Bir delikanlı olarak bu koca şehirde ne yapabileceğim hakkında hiçbir bilgim yoktu, şehir kocaman ben ise bir o kadar küçüktüm.

Aklıma ilk gelen, bahçeye bir şeyler ekmek; daha sonra onları bahçıvanın oğluyla beraber mahalle mahalle satmaktı. Hemen bu planımı uygulamaya koydum, bahçıvan ve oğlu Musa'yla konuyu konuştum. onağın kilerinde eskiden kalma bir dolu tohum vb. gibi malzemeler vardı, ilk iş onları aldım. Bahçe ve toprakla uğraşmak zordu, toprak kuru ve taşlıydı, benim ellerim ise küçük ve cılızdı. Ama sevgiyle yoğurdum toprağı, umutla ektim tohumlarımı. KMusa da bana bu işlerde yardım ediyordu. Arada sırada dalga geçiyordu ama onunla arkadaşlığımdan memnundum. Üzerinden iki ay geçmeden ektiğim tere, maydonoz ve lahanalar satılmaya uygun hale gelmişti. Büyük bir heyecanla el arabamızı hazırladık, üstünü tıka basa sebzeler ile doldurduk ve yola koyulduk. Pırıl pırıldı gözlerimiz ilk defa emek verdiğimiz bir işten para kazanacaktık.

Bütün gün dolaştık, bağırdık, su birikintilerinde ıslandık, ama söz vermiştik, hepsini satmadan dönmek yoktu. Sattık da... Yorulduk, terledik ama mutlu ve ceplerimiz para dolu döndük konağa. Ertesi sabah yine dizlerimi üstüne çöktüm, toprağın içine karıştım, tırnaklarımla yırttım yabani otların kalın köklerini. Zamanla Eminönü' ne inip tohum almayı hatta bazen kaçamak yapıp Haliç'te sandala binmeyi bile öğrenmiştik Musa'yla. Burası bana huzur veriyordu.

Bazen bu koşuşturmacanın içinde duruyor, çevreme bakıyordum, kendime soruyordum beni neydi ayakta tutan diye; çok sürmüyordu cevabı bulmam. "Umut" diyordu içimden bir ses. Yaz günleri hızlı süren bahçe ve satış heyecanımız kışları biraz yavaşlıyordu. Biz de kışın boş durmuyor, kış sebzeleri ekiyor, baharda neler yapacağımızın planlarını yapıyorduk.

-Koş, dedi annem dayın geldi, bizi iki günlüğüne kasabaya götürecek. Çok heyecanlanmıştım, uzun suredir ayrı kaldığım evimi görecektim. Yanımıza alacak çok şeyimiz yoktu, hemen toplandık ve yola koyulduk.

Eve vardığımızda annem:

-Oğlum senin martılar değil mi bunlar, dedi. Ev çok tozlanmış ve yıpranmıştı, herkes bir koldan evi toparlamaya başladı, sanki temelli dönmüştük. İki gün öyle çabuk geçti ki anlamadık, zamanın darlığından bir o yana bir bu yana koşturuyorduk. Sinop' un bu küçük kasabasına bahar gelmişti, toprağın saçları uzamaya başlamış, göçmen kuşlar yuvaları yapmak için ilk dal parçalarını topluyorlardı. Biz de bu kuşlar gibiydik, hayatımız her yöne savrulsa da ellerimiz ve içimizde hissettigimiz umut ile o parçaları bir arada tutmaya çalışıyor, çabalıyorduk.

Konağa dönerken son kez meşe ağacımın gövdesinde ellerimi gezdirdim, yapraklarını kokladım, kulağına bir şeyler fısıldadım. Yaşlı annemin gözlerindeki pırıltıya bakarak içimde hissettiğim umutla İstanbul'un yolunu tuttum. Martılarım yine beni uğurluyorlardı.

Ezgi ENGİNDENİZ
8/A

Efendiler,

Yarın Cumhuriyeti İlan Edeceğiz!

Mustafa Kemal ATATÜRK

28 Ekim

Araba ilerledikçe yolun üzerindeki toprak parçaları birer toz tanesi gibi havalanıyor, büyük parçalar tekerleklere takılıp fırlıyor, küçükler ise arabanın arkasında bir toz bulutu oluşturuyordu. Paşa, her zaman olduğu gibi arabanın arka sağ koltuğunda oturuyordu ve üzerinden geçtiğimiz yolun etrafındakileri, en küçük taş parçasını bile, adeta sevdiğine bakarcasına büyük bir aşkla izliyordu. Memleketin tek bir karışına bile öylesine büyük bir aşk duyuyordu ki, bu aşkla ne bir erkeğin kadına karşı olan kara sevdası ne de destanlara dökülmüş aşklar boy ölçüşebilirdi. Ona karşı içimde tarifsiz bir hayranlık duygusu vardı hatta bu duygumu tarif etmek için hayranlık yetersizdi bile.

Polatlı'daki Topçu Alayı'nı denetledikten sonra onu köşke götürmemi emretti. Önümüzde iki saati aşkın sürecek bir yol vardı. Akşam Çankaya'nın meşhur sofralarından biri yine kurulacaktı. Paşa, bu akşamki sofra için ayrı bir özen gösteriyordu.

Falih Rıfkı Atay'la konuşmaları esnasında devlet şeklinin cumhuriyetten başka bir şey olamayacağını dile getirmişti. Buna benzer bir konuşmayı Ali Fethi Okyar'la da yapmıştı. Fakat ben, Paşa'nın günlerdir sıkça dile getirdiği "Cumhuriyet" kelimesinin manasını bir türlü idrak edemiyordum. Cumhuriyet kelimesini o kadar içten ve inanarak söylüyordu ki ona bu denli bağlı bir insan olarak onun çok önem verdiği bu kelimenin manasını bilmediğim için utanıyordum. Kelimenin manasını Paşa'ya sormaktan da bir hayli çekiniyordum. Paşa, arabanın içinde uzun süre hakim olan sessizliği bozarak "Cumhuriyet nedir, bilir misin çocuk?" diye sordu. Paşa'nın sorusuna verecek bir cevap aramaya başladım. Bir şeyler söylemeye çalıştım ancak utancımdan kelimeler boğazımda düğümlendi. En sonunda "Günlerdir içtenlikle dile getirdiğiniz bu kelimenin manasını açıklamakta ben aciz kalırım Paşam." diyebildim. Utancımdan yüzüm kızarmıştı. Paşa'nın vereceği tepkiden çekiniyordum bu yüzden arabanın dikiz aynasından onu izliyordum. Paşa, başta kaşlarını çattı; sonra yüzünde ufak bir tebessüm belirdi ve "Cumhuriyet egemenliktir çocuk. Cumhuriyet fazilettir. Yüzyıllardır padişahın altında ezilmiş olan Türk halkı bundan mütevellit kendi kendinin efendisi olacaktır." dedi. Sözleri Paşa'nın dilinden döküldükten sonra birkaç defa kafamın içinde tekrarladım. Öylesine yürekten söylüyordu ki insanda bir etki bırakmaması imkansızdı. Ufukta Sivrihisar köyü gözüktü. Paşa'nın bu istikamet üzerinden geçeceğini duyan köylüler, köyün girişinde onu bekliyorlardı. Paşa halk ile birlikte olmayı, halkın dert ve sıkıntılarını dinlemeyi her şeyden daha çok önemserdi. Köyün girişine yaklaştığımızda durmam için talimat verdi. Frene hafifçe basıp arabayı durdum. Arabanın durması ile birlikte Paşa'nın kapısını açmak için dışarı çıktım fakat Paşa ben daha kapıya ulaşamadan dışarı çıkmıştı bile. İnsanlar Paşa'nın etrafına toplanmıştı. Paşa etrafa baktıktan sonra bakışlarını köşede oturan dedeye sabitledi. Dedenin bakışları da Paşa'ya odaklanmıştı. Dede, bütün gücünü oymalı bastonuna vererek doğrulmaya çalıştı. Paşa bunu fark edince hemen dedenin yanına gitti. Dede, Paşa'ya kısa bir süre baktıktan sonra elini kapıp öpmeye kalktı. Paşa dedenin elini öpmesine engel oldu, ardından dede yaşlı gözlerle paşaya dönerek "Ben bu vatana dört evladımı verdim, dört canımı...Bir tanesinin bile naaşını görmedim. Gittiler, geri dönmediler. Şehadetlerini

duyduk. İki oğlumun yetimlerini yüreğimize bastık. Yeter ki bu topraklara gavur eli değmesin. Yine olsa, yarın tekrar savaş çıksa gözümü kırpmadan yine yollarım, yeter ki vatan sağ olsun. Allah seni başımızdan eksik etmesin." dedi. Dedenin sözleri insanın yüreğini dağlıyordu, gözlerimin yaşlanmasına engel olamıyordum. Paşa, dedenin omzunu sıvazladıktan sonra "Ülkenin istiklali için hepimiz canımızı bu yola hiç düşünmeden koyduk. Şehadet makamı, makamların en yücesidir, herkese nasip olmaz. Ne mutlu sana ki bu ülkenin istiklali için bu makama ulaşmış dört yiğidin babasısın." dedi. Gözyaşlarım engellenemeyecek bir seviyeye ulaşmıştı. Farkında olmadan ağlıyordum.

Anadolu insanı, söz konusu vatan müdafaası ise canını çekinmeden ortaya koyardı. Bu vatan bu duygu üstüne kurulmuştu. Anadolu insanının eşi benzeri olmayan vatan aşkı ile... Paşa, köylülerle bu duygulu sohbetinden sonra arabaya bindi ve hızla köşke yol almamı emretti. Aynadan o n a baktım, Paşa'nın bu sohbetten çok etkilendiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu, göz yaşlarına hakim olmaya çabalıyordu. "Hızlı ol çocuk yarın cumhuriyetin ilanını açıklayacağız." dedi. Doğum günümün bundan sonra cumhuriyetinki ile aynı günde olduğunu, cumhuriyetin doğum günü ile coşku içinde kutlayacağımı Paşa'ya söylemeyi çok istedim. Paşa dışarıyı dalgın bir şekilde seyretti.

Uras GÜLHAN
9/A

SÖNMEYEN MUM YOKTUR

Bir zamanlar Sarp adında bir çocuk varmış. İleri görüşlü ve çok akıllı bir çocukmuş ama aklını hiç kullanmıyormuş. Sınavlara çalışmıyor, ödevlerini yapmıyormuş. Ailesi de dahil tüm öğretmenlerinden şikayet alıyormuş. Sarp'ın babası ve annesi de çok akıllıymış ve iyi işlerde çalışıyormuş ama çocuklarının gelecekleri için çok endişeleniyorlarmış. Çocuklarını birçok psikoloğa götürmüşler ama ne fayda, çocuğun davranışları bir türlü değişmiyormuş.

Çocuğun bu kadar akıllı olmasına rağmen böyle davranışlar sergilemesine kimse anlam veremiyormuş. Çocuk böyle tepkilere karşı çok sıkılıyormuş. Bir gün öğretmeni çocuğu bir kenara çekip konuşmaya karar vermiş. Öğretmen çocukla yalnız kalabilecekleri bir köşe bulup çocukla konuşmaya başlamış ve "Bak çocuğum, sönmeyen mum yoktur. Önemli olan o mumun yandığı süre boyunca etrafını ne kadar aydınlattığıdır." demiş. Çocuk bu sözü çok düşünmüş ve bir gün "Ben etrafını en çok aydınlatan insan olacağım!" demiş.

Uzun yıllar geçmiş ve çocuk büyümüş. O büyümüş ama ona güzel bir ders veren öğretmenini hiç unutmamış. Çocuk öğretmeninin ona verdiği dersle ilgili bir kitap yazmaya karar vermiş ve sonunda yazmış da. Kitabı herkes tarafından çok sevilmiş ve en çok okunan kitaplar arasına girmiş. Kitabın kapağında ise "Sen beni aydınlatıp bu kitabı okuyanları aydınlatmamı sağladın. Kalbimde ışığı hiç sönmeyen öğretmenime..." yazıyormuş.

Pelin YILMAZ
5/B

DEHŞET KULESİ

"Her hayal birazcık saçmadır. Ta ki gerçekleşene kadar."

Çocuk ormanda yürüyordu. Elindeki ufak bıçakla yoluna çıkan kalın çalılıkları kesiyordu. Açtı, yaralanmıştı, üşüyordu ve susuzluktan ölmek üzereydi. Giysileri yırtık pırtık olmuştu. Ayakları daha fazla kendisini taşıyamayacaktı. Sonra mola verecek bir yer bulunca soluklandı. Son birkaç gündür zorlu bir mücadele veriyordu. O mektup hayatını mahvetmişti.

Kudret denen o şahıs kendini buraya yani efsanevi Labirent Ormanı denen yere hapsetmişti. Ne zaman ormandan çıkmak istese mavi parıltılı ruhlar onu her seferinde durduruyordu. Artık sıkılmıştı. Yorulmuştu. Bir keresinde ormandan çıkmak isterken sarı parıltılı, boylu boyunca uzanan bir tarlayla karşılaşmıştı. Ama bulamamıştı. Kabaran öfkesini bastırmaya çalıştı. Biraz daha ilerledi. Sonunda aradığını bulmuştu. Kulenin mavi parıltısı altında sırıttı. İşte oradaydı: Dehşet Kulesi

Ali, Sis Dağı'ndan ya da nam-ı diğer Kaybolan Dağ'dan indiğinden beri adeta yıllar geçmişti. Dehşet Kulesi'ne girmiş ve oradaki odalardan birinde yatmaya başlamıştı.

Kaldığı yerin adında "dehşet" kelimesi olsa ve ortalıkta gezinen kötü kalpli ruhlar olsa bile burada kalmak zorundaydı. Aslında kule denen yer uçurumun kenarındaki mavi parıltılı bir deniz feneriymiş. Birden kulenin kapısı açıldı ve biri içeri doğru bağırmaya başladı. Ne dediğini duyamıyordu. Ama sözlerindeki öfkeyi hissedebiliyordu. Kapıya daha fazla yaklaştı. Ama yine saklanmaya devam etti. Birden şu sözleri duymaya başladı: "Kudret nerede?"

Dondu kaldı. Kudret... Onu Kaybolan Dağ'a getiren Kudret. Beni burada bırakan Kudret. İnsanların hayatını mahveden Kudret. Ayrıca şaşırmasının tek sebebi bu değildi. Bu sesi tanıyordu. Kendini çocuğun önüne attı. Önce çocuk gözlerini kıstı, onu tanımaya çalışıyor gibiydi. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni... Seni tanıyorum." dedi çocuk. "Evet" dedim. "Ben Ali. Ve sen de Cihan'sın. Sınıf arkadaşım."

Cihan, bana sarıldı ve burada ne aradığımı sordu. Ona tüm hikayeyi anlattım. O da bana kendi hikayesini. Tam konuşurken karşımızda silüetli biri belirdi. Hırıltılı sesinin altında fısıldadı: "Dehşet Kulesi kazzzanacak. Çok geç kaldınızzzzz. Kudret, yani yaşamın karanlık tarafı yakında tam gücüne erişecek. Herkesi mahvedecekkkk!" diye sözlerini sürdürdü adam. Cihan çığlıklar atarak çalıları kesmek için kullandığı bıçağı ona fırlattı. Adam acı içinde kıvrandı. "Böyle olmasını istememiştim." dedi. Birden kule uçurumdan düştü ve Ali ile Cihan son anda dışarı çıktılar. Cihan sevinçle bağırdı: "Dehşet Kulesi düştü. Artık Kudret ile uğraşabiliriz." "Ama nerede ki?" diye sordum. Cihan artık olmayan Labirent Ormanı'na bakarak "Sanırım benim bir fikrim var." dedi. İki arkadaş Dehşet Kulesi'nin yok olan parıltısı altında ilerlemeye başladı. Ama bir on saniye kadar daha orada kalsalardı mutlaka şu notu görürlerdi:

Dehşet Kulesi düştü,
İki kişi başıma üşüştü.
Ama engelleyemeyecekler,
Parıldayan Kaya'yı belirleyemeyecekler.
Yakında hayatın karanlık yanını öğrenecekler,
Ve düşecekler.....

Kudret

Bora GÖZÜDOK
5/A

YEDİĞİM EN GÜZEL PASTA

Bir gün geçim sıkıntısı yaşayan bir adam, içinde güzel ve süslü pastaların bulunduğu bir pastaneye gelmiş. Karnı epey açmış, ama pastacı da bir o kadar pahalı ve lüks. Adamın canı çekmiş, bu güzel pastalardan yemek istemiş.

Pembe ve beyaz süslemeleri olan bu dükkanda, canı daha fazla çekmesin diye masaların içinden tezgaha en uzak olan masayı seçmiş. Soğuk camların arkasında duran o güzelim pastalara bakmaya başlamış. Birkaç dakika sonra tezgahın üstüne fırından yeni çıkmış, güzel ve lezzetli görünen, sıcacık ve taptaze bir pasta getirmiş pastacı. Kokusu adamın ciğerlerine işlemiş. Bir şey onu bu pastaya doğru çekiyormuş. Birden vücudunun hareketlendiğini hissetmiş. Ayrıca pastanedeki herkes kendisine bakıyormuş ve neredeyse herkesin ağzı bir karış açıkmış. Nedense pastayı artık daha net görüyormuş. Küçük şekerlemeli boncukları, pasta kremalarını ve renkli jel süsleri. İlginç bir şekilde pastaya yukarıdan bakıyormuş artık. "Canım o kadar çok pasta çekti ki hayal görüyorum." diye düşünmüş. Birden o kremalı tatlı pastanın tadını damağında hissetmiş. O güzel kekinin de tadını alabiliyormuş.

Birden pastanenin içinden küçük bir çocuk: "Pasta, amcanın saldırısına uğradı! Amca uçarak pastaya daldı!" demiş. O anda adam ne yaptığının farkına varmış. Pastayı gerçekten yediğini anlamış. Hem de masaların üstünden pastanın üstüne atlayarak. Eli yüzü pasta içindeymiş. En kötüsü ise pastanedeki herkes ona gülüyormuş. Tek kişi hariç: Pastacı. Yüzünde hesap soran bir ifade varmış. Ve bir kötü şey daha: Hesap istemesine gerek kalmamış! Ama bunun hiç de iyi bir şey olmadığını biliyormuş. Artık "Keşke pastadan kesilmiş bir dilim yeseydim, ortasına kafamı sokup yiyebildiğim kadar değil." diye düşünmüş. Bence haksız sayılmaz.

İ. Aybala ESMER
5/A

BİZ HAYVANSEVERİZ

Benim adım Ali. Annem, babam, ablam, dedem, babaannem ve ben bir köyde yaşıyoruz. Başımdan geçen bir olayı size anlatmak istiyorum.

Bizim evimizde ineklerimiz, tavuklarımız, bir köpeğimiz ve bir de atımız var. Her gün erkenden annemle kalkar inekleri ve tavukları besleriz. Annem bana yemleri getirir. Kendime bir ilke edinmişimdir: Her zaman küçük hayvanlardan büyük hayvanlara doğru yemlerini veririm. Daha tavukların kümesine girip bir adım atmadan tüm tavuklar gıdaklayarak etrafımda toplanır. Ben de bundan hem hoşlanır hem de huylanırım. Tavuklarımı çok severim. İneklere yem verdikten bir saat sonra, anneme inekleri sağmasında yardım ederim. İnekleri sulamaya dedemle birlikte gideriz. Eve geldiğimde köpeğim Rex hemen üzerime atlar. Köpeğimle bir iki saat geçirdikten sonra babamla birlikte atımız Fırtına'ya bineriz.

Yan komşumuzun oğlunun adı Ahmet. O ise nerede bir köpek görse taş atar, tavukları sapanıyla vurmaya çalışır, atımızın kuyruğundan çeker, ineklerimizi kovalar hayvanlara acı çektirmekten zevk alır. Bu sabah Ahmet'i bizim bahçe duvarına yaslanmış ağlarken gördüm. Ahmet sana ne oldu diye sordum. Bana gece gördüğü rüyayı anlatmaya başladı. Dün gece rüyamda tüm zarar verdiğim hayvanların birleşiminden oluşan bir canavar gördüm. Başı at, gövdesi inek, kuyruğu köpek, birde tavuk gibi kanatları vardı. Zarar verdiğin tüm hayvanların öcünü senden alacağım dedi. Ben ağlayarak özür dilemeye çalıştım. Canavar, bana seni tek bir şartla serbest bırakacağım dedi. Ben de titrek bir sesle tüm şartları kabul edeceğimi söyledim. Canavar artık o zavallı hayvanlara zarar vermememi söyledi. Ben 'Tamam, tamam, tamam!' diye bağırarak uyandım dedi. Oldukça korktuğu ve bu durumdan ders aldığı her halinden belliydi. Bir daha hayvanlara kötü davranmayacağına adım gibi emindim. Onu dikkatlice dinledikten sonra Ahmet'e üzülmemesini söyledim. Hayvanlara iyi davranmanın kötü davranmaktan çok daha kolay olduğunu anlattım. Zaten hayvanlara iyi davranırsa onların da ona iyi davranacağını anlattım ve bir sonraki rüyasında da canavarı değil hayvanlarla dostça oynadığını göreceğini söyledim.

O günden sonra Ahmet'in gerçekten de hayvanlara daha iyi davrandığını onun da benim gibi annesine yardım etmeye başladığını gördüm. Hayvanlara böyle davrandığında çok daha mutlu olduğunu hissettim. Sevinerek söylüyorum ki artık o da benim gibi bir tam bir hayvanseverdi.

Ata ENGİN
5/C

MARTILAR DA YALNIZ UÇAR

Yalnız yaşayan insanlar duygusal olur, derler. Hassas, kırılgan sözcükleri kullanılır onlar için. Hayatın bir kenara attığı, kimisi kadere inanan, kimisi kaderden uzaklaşan, hayata bir türlü tutunamayan, acınan insanlar olarak görülür bu yalnızlar. Tek başına kalmış, kimi kimsesi olmayan ya da kimini kimsesini unutmuş belki de unutmayı tercih etmişlerdir. Ben gerçekten duygusal mıyım, ben de bu insanlardan biri miyim, kalbim atıyor ama ruhum bedenimi terk mi etti? Artık bilemiyorum.

İyice bıraktım kendimi. Son günlerde aynaya baktığım bile söylenemez. Zaman zaman günleri karıştırdığım da olur. "Günler kimin için önemlidir?" diye düşünmek gerek aslında. Günler, günlerle işi olan insanlar için önemlidir. Zamanla, saatlerle, aylarla, yıllarla... Hayatta hedefleri olan, üniversite kazanmak isteyen, okula giden, ev borcu ödeyen, çocuklarına bir gelecek hazırlayan... Evet... Çocuklarına...

Çocukluğumdan beri meraklıydım arabalara, trenlere, uçaklara, vapurlara... Aslında her erkek çocuğunda görülen motorlu taşıtlara meraklı olma durumu sanırım. Elimde bir tencere kapağı; şoför, makinist, pilot, kaptan... Hepsi olurdum diğer çocuklar gibi. Bazen de evcilik oynardık birlikte. Tabii ki kız çocuklarıyla. Baba olurdum ben genellikle. Evin reisi, çocuklarının babası, eşinin kocası... Hep güçlü bir adam olurdum çocukken. Olamadım galiba. Sadece hayallerde kaldı. Hayal de değildi aslında ama...

Şimdi ben üniversite mezunu bir çaycı, doktora yapmış bir evsiz, yersiz yurtsuz bir adam, yalnızlığa yuvarlanmış, aslında yalnızlığı seçmiş biriyim. Kirli sakallarımla, kirli elbiselerimle, yüzüne bakılmayacak gibi değil ama gariban hâlimle bir çaycıyım artık. Yalnızlık benim tercihim, bir ailem vardı. Annem babam da sağ şükür. Gidip bayramdan bayrama öpüyorum ellerini. Ağlıyor, üzülüyorlar "Dön evlat evine, sana yakışmıyor." diyorlar da kendime yediremiyorum artık. Gönlü kırıldı mı bir kere insanın... Yok yok, buna kırılmak demek, bu kadar ağırlığa hafif gelir. İnsanın içi nasıl delinirmiş, nasıl bir şeymiş bu kalp ağrısı maalesef ben de öğrendim, daha doğrusu öğretildi bana.

Birkaç çay dağıttım yolculara Yahya Kaptan Vapuru'nun kantininde. Kadıköy'den çıktık az önce. Adalar seferi uzun sürüyor. Nereden baksan bir buçuk saat... Kaç çay servisi yapılır, kaç bardak yıkanır, kaç bardak kırılır, kaç sevdalı barışır, kaç dünya yıkılır, kaç ruh bedenden ayrılır, kaç martı dostum olur, kaçı benim gözlerime bakar da yüzünü benden çevirir?..

İlk, orta, lise... Nasıl da hızlı bitti. Küçükken kış aylarında soğuk sabahlarda uyanır da havanın karanlığına bakardım. Bitmeyecek sanırdım bu günler. Sanki hiç akşam olmayacak, bu uzun günün sonu haftalar hatta aylar sonra gelecek. Şimdi ise o yılların ardından hüzünle bakıyorum. Geçen zaman bana çok güzel şeyler de getirdi. En güzelinin adı Leyla'ydı. Ömrümün baharı Leyla, güneş sisteminin merkezi, beni kendi yörüngesine sabitleyen, gece kadar gizemli, gece gibi derin, gece gibi sessiz, gece kadar hüzünlü ve anlaşılmaz sürprizlerle dolu Leyla. En mutlu yıllarım hep onunla geçti. Ondan önceki nefes alışlarım, ondan önceki yemelerim içmelerim ondan önce yaşanan günler sanki bomboşmuş da Leyla, benim tarihimin başlangıcı olmuştu.

-Halil!.. Halil!.. Uyuyor musun be?.. Ver oradan beş çay!..

-Al bakalım.

-Yine ne oldu sana? Daldın derinlere. Çık artık o kuyulardan. Halil!..

-Yok yok, bir yere daldığım yok.

-Ben bilmez miyim seni?

-Haydi, işine bak!..

Evliliğim, eşim, çocuklarımın annesi oldu. Hayatta en sevdiğim oldu. Simsiyah gece gibi uzun saçları, zeytin gibi güzel ve de parlak gözleri, biraz solgun sayılabilecek beyaz bir yüzü, canı bir şeylere sıkılınca çattığı kaşları vardı. Çok sevdim onu, o da beni sevdi. Benim kadar mutlu muydu bilmiyorum, ama sevdi. İki de çocuğumuz oldu geçen yıllarda. Semi ve Derya. Mutlu bir evliliğimiz vardı. Bence... Küçük, bahçeli bir evde yaşıyorduk. Yaz akşamları bahçede hafif hafif esen rüzgârın eşliğinde çocuklarımız hakkında konuşur, gelecek planları yapardık. Bir filmde yaşlı bir kadın "Kadınların yüreği sırlarla dolu bir okyanustur." diyordu. Zamanla o çok sevdiğim okyanusum da maviliğini yitirdi. Leyla giderek geceye döndü, benim güneşim battı. Onu ısıtan sevdam değildi artık. Bir insanın elini tutarsın. Yürürsün beraber karanlık gecede. Elinde sadece bir fener... Hava soğuktur. İçin ürperir, yine de yürürsün. Bilmezsin karşına kimler, neler çıkacak. Biz de yürüyorduk. Ama soğuyordu Leyla'nın elleri ellerimde. Isıtırım sanıyordum. Daha da sıkı tutuyordum ellerini

üşümesin diye. Leyla daha da üşüyordu. Bir gün öğrendim bu ellerin neden yavaş yavaş soğuduğunu. Aşk ne tuhaftır değil mi? Yaşamak gibi. Kim ne derse desin ilk aşklar unutulmazmış. Unutmamış...

Günlükler içini döktüğün, sadece kendi kendine olduğun ya da kendini sadece kendi kendine sandığın özgür denizlerdir. Leyla günlüklerinde yalnız değildi.

Onunla ilk kez bir perşembe günü Polonezköy'de buluştu. İçi ilk günkü heyecanla kıpır kıpır oldu. Evliydi, hayatında ben vardım. Çocukları vardı. Sanki bir zaman makinesine binmiş gibi olmuştu. İçini birden yıllar önce onunla ilk kez buluşmasının kapladığı heyecan kaplamıştı. Sonra bir gün, Bostancı sahilinde birlikte bir bankta oturdular birbirlerini yıllardır seven âşıklar gibi. Bu defa Kenan Leyla'nın elini tutmuştu. Leyla, kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. Sonra üçüncü, dördüncü, beşinci... Buluşmalar...İki yıl sürdü. Hep bana döner, ne de olsa hâlâ aynı evdeyiz, evliyiz, biziz, bu rüzgâr geçer, Leyla bana döner, eski aşkların sürmeyeceğini anlar diye bekledim. Anlamadı. Dönmedi.

İnsanlar kimilerinden nasıl nefret eder, onların canını nasıl yakmak ister, kendi canı yanınca bunun intikamını nasıl almak ister biliyor musunuz? Ben biliyorum.

Yaşamımın ve sahip olduklarımın ne kadar değerli oluğunu sorguladım çoğu zaman. Bir kış günü dilenen bir çocuk gördüğümde, yağmurda ıslanan yaşlı bir teyze, trafik ışıklarında kimsesiz bir kadın... Hani haberlerde bir eşek sürüsü görmüştük seninle. Zavallılar nasıl da soğuktan donmuş ve çaresizlerdi. Kışın her tarafı kaplayan beyaz örtüsü, onlar için bir esaret olmuştu. Bedenlerini korumak için var olan tüylü derileri, sadece buzdan oluşan soğuk bir çileye dönüştü onlar için. Zavallılara bakıp bakıp acımıştık, hatırla! Kapıdan girdim. Alev saçan bir çift gözle baktım onlara.

Nerede buluşacaklarını biliyordum. Gün, saat, tarih hepsi belliydi. Günlük... Beşiktaş'ta ara sokakların birindeki kafede 13.00'te buluştular. 13.15'te şoku yaşadılar. "Nedir sevdanın kuralı bilir misin?" diye sordum ona. Donuk ve şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Bense heyecandan, kederden, kalbime saplanan aşk acısından, yılların verdiği yorgunluktan, mutsuzluktan, en çok da Leyla'ya bakarken Leylasızlıktan, öfkeden titriyordum. Ellerimi yumruk yapmış sıkıyor, delen gözlerle bakıyordum Leyla'ya ve Kenan'a. Kenan sanki nefes bile almıyor, alamıyordu. Yumruğumu kaldırdım. Durdum. Sanki zaman durdu, İstanbul sustu. Hayat akmıyordu o an. Kollarım kırılmışçasına iki yana düştü. Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlerken tam kapının ağzında durup "Çok sevdim be Leyla, bir ömre yazık ettin." dedim ve yüzüne, hüzünden kıpkırmızı olan nemli gözlerine baktım son kez.

Bir daha eve dönmedim, bir daha işime gitmedim, bir daha Leyla'yı ve beni tanıyan hiç kimseyle görüşmedim. Onu bana sorsunlar, bana hatırlatsınlar, beni yine bilemediğim ve o yıllar yılı sevdamı sürdürdüğüm karanlık okyanusun dibine göndersinler istemedim. Bir anam bir babam var duasını eksik etmeyen. Bir de çocuklarım var burnumda tüten. Bir bu gemi, bir yalnız martılar bir de Recep Usta.

-Üç çay daha ver bakalım dalgın martı.

-Buyur Recep Usta, al. Az çay sattık bugün. Zaten hep zarardayız.

Selin ESER
7/C

KAÇIŞ

İlk zamanlar çok hoşlanıyordu başka başka hayatlar yaşamaktan ve bir o kadar da uğraşıyordu o role girmek için. Küçükken evde bebekleri ile oynarken başladı bu oyun, sonra hayatına giren her yeni insan üzerinde oynadı bu oyunu. Artık istese de istemese de her dinlenme anında herhangi bir nesne, müzik, resim, yer, kişi onu çağırıyor, içine çekiyor ve işte o anda hemen o anda yeni bir hayat başlıyordu. Tüm ayrıntılarıyla önüne serilen o hayatın bir yerinden giriyor ve rolünün hakkını veriyordu onu gerçek hayattan bir ses çağırana kadar.

Pencerenin önüne, annesinden kalan koltuğa kuruldu. Kahvenin kokusu ve tadı tam istediği gibiydi. Ayaklarını da hafifçe pufun üstüne bıraktı işte hafta sonu keyfi başlıyordu... Sabahın temiz havası içeriye dolarken tül perde hafif hafif esen rüzgârın etkisiyle şişip iniyor, perdenin her inişinde duvardaki Bacon'un tablosundaki kadın ona bakıyordu. O kadınla nerelere nerelere gitmiş, farklı farklı hayatlara yelken açmıştı.

Adalie: Güle güle Nycole, unutma bizi, ben sınıftaki çiçeklerinizi her sabah sularım, tatillerde gelince bize haber verin. Güle güle!

Elicia: Beni... Beni de unutmayın, öğretmenim ben sizin en sevdiğiniz öğrencinizim, öğrencinizdim. Gidiyorum, dört yıldır sevgiyle ve emekle büyüttüğüm öğrencilerimden ayrılmak çok zor ama gidiyorum. Neden gittiğimi ben de tam bilmiyorum, şehir üstüme üstüme geliyor, bu belki de bir kaçış , annemi yakın zamanda kaybetmem, Birke'den ayrılmış olmam...

Sanki bu sabah bana herkes gitme der gibi bakıyordu, posta dağıtan çocuk, marketteki kasiyer ve tabiki petunyalarım.

Elicia: Nycole, ben de ben de buradayım! Bana da İstanbul' dan kart atın olur mu? Gemiye binmeden bir hafta önce.

Okul Müdürü Bay Advent: Nycole, bu kararınızı anlamakta zorlanıyorum, bu kadar sevilen bir öğretmenken, neden bu gidiş, biliyorum bu kadarı bana düşmez ancak çok zor durumda bırakıyorsunuz bizi. Kim, nereden bilebilirdi bu karla kaplı şehirden neden gittiğimi? Her akşam aynı yere gidip aynı hayatın sayfalarını çevirmek beni çıldırtıyordu. Aslında istediğim daha doğrusu yıllardır hayalim olan, daha beklenmedik, ani ve hızlı değişen bir yerde olmaktı. Bu isteğim için son anda büyük bir fırsat çıktı. İstanbul... Çok merak ediyordum, İstanbul'un nasıl bir yer olduğunu, Türk insanlarını, oradaki yaşamı, sokaklarını, kitaplarda okuduğum baharat kokan çarşılarda gezmeyi ve tabii ki baklava ve lokumu. Okuldaki öğretmen arkadaşlarım, büyük ve belki de tehlikeli bir maceraya atıldığımı düşünerek doğuya gitmemem konusunda beni çok uyardılar. Ancak benim genel fikirim çok fazla ön yargılı ve olumsuz düşündükleri yönündeydi. Halbuki ben her zaman ilk keşifleri yapan, açılmamış kapıları açan, değişik şeyleri keşfeden, ilginç konularda yoğunlaşan biriydim. Artık burası tükenmiş, gitme vakti gelmişti. Uzunca bir seyahatten sonra Karaköy Limanı'ndaydım. İstanbul'a ilk adımlarımı attığımda çevremdeki pek çok gözün üstümde gezindiğini hissettim. Tedirginlik ve korku arası bir ruh hâli içinde buldum kendimi. Her ilk güzel olmalıydı, bu havadan kurtulmam gerekiyordu.

Evet, benim için hiç bilmediğim bir ülkede ve bilmediğim, sadece okuduğum romanlarda sokaklarında gezdiğim bir şehirde yeni bir hayatın ilk adımlarıydı bunlar.

İçimdeki tüm olumsuz ve kara fikirleri silerek, yeni hayatıma kollarımı açtım.İstanbul' a varışım hafta sonuna denk geldiği için hemen Şişhane'de bir otele yerleştim. Artık doğunun gizemli şehri benimdi, hiç durmadım dar ve kuytu sokaklarda kayboldum. Balıkçıları seyrettim, o muhteşem boğaza karşı hayaller kurdum. Bir an önce yeni öğrencilerime kavuşmak istiyordum. Okulun yerini yaklaşık bulmuştum, Harbiye'deydi sanırım ama henüz gitmemiştim. Kararım doğru muydu, bilmiyorum ancak Parisli bir Fransızca öğretmeninin buralarda ne işi var diye durup bir an bile düşünmedim çünkü durunca ne olacağını biliyordum, yine eski ben yine karanlık düşüncelerim. Bu ruh hâli ve koşuşturma içinde pazartesi sabahını etmiştim, şimdi okula gidecek ve yeni sınıfım ile tanışacaktım. Kalktım, hazırlandım. Korku ile karışık bilinmez tatlı bir

heyecan yol boyunca sardı içimi, bir tedirginlik vardı üzerimde ama biliyordum sınıfın kapısını ilk açtığım an bunların hepsi son bulacaktı. O kapının arkasında beni, Ayşeler bekliyordu, bu ülkede ümitleri olan ve bu ülkenin ihtiyacı olan...

Aliler bekliyordu, büyük hedefleri olan...

Benim için yeni bir hayat başlıyordu...

Ve kapıyı açtım....

Zırrrr zırrrrrrrrr ...

Bu da kim şimdi, diye düşündü. Tekrar yarattığı hikayenin peşinden koştu yetişemedi, yine istediği gibi bitiremedi...

Ezgi ENGİNDENİZ
8/A

NEDEN MUTLUYUZ?

Babamın aldığı kitapların içinden bir tane de "Alice Harikalar Diyarında" çıktı. Adını çok duymuş ama okumamıştım. Hemen o gece okumaya başladım. Kitabın öyle bir büyüsü vardı ki, okuyanı hemen ele geçiriyor ve anlattığı olaylara dâhil ediyordu. Daha beş sayfa okumuştum ki, Alice ile Tavşan'ını yanımda buldum. "Tavşan senin mi?" diye sordum Alice'e. Tavşan alındı "Ne diyorsun sen? Kimse kimsenin malı değildir." dedi. "Hem başın belada, bizimle acele gelmezsen pişman olacaksın sonra." Korkmuş ve şaşırmıştım... Kitabı hemen bırakıp peşlerine düştüm...

Hızlı adımlarla hatta koşarak ilerliyorlardı. Alice önde Tavşan arkasında ben de en arkada nefes nefese koşuyorduk. Şehirden çıkmış, düz bir ovayı geçmiş, ardından da bir ormana girmiştik. Bu balta girmemiş ormanda jet hızıyla ilerliyorduk. Aslında ben Alice ve Tavşan'ın hızına ayak uydurmaya çalışıyor, çok da geride kalmıyordum. Ağaçların arasından bir çita çevikliği ile ani yön değiştirmelerle geçiyor, bir hamlede bir taşın üzerinden diğerine on metre kadar zıplayabiliyor, hatta yerden üç dört metre yükselebiliyordum. Ağaçların dallarından maymunlar sarkıyor, hiç görmediğim bin bir renkte çiçeğe ilginç kuşlar eşlik ediyordu.

Orman bir yerde aniden bitti. Derin bir kanyona gelmiştik. Alice ve Tavşan, bir sıçrayışta koca kanyonun diğer yakasına zıpladılar. Neredeyse 25 metreyi bir çırpıda zıplamışlardı. Birden ürktüm ve durdum. Az kalsın uçurumdan aşağı düşecek, serin ve derin suyu boylayacaktım. "Ben neredeyim, ne yapıyorum?" diye düşünürken Alice ve Tavşan " Haydi, zıpla!" diye seslendiler. " Hayır, zıplayamam, canıma susamadım, ben sizler gibi masal kahramanı değilim." diye karşılık verdim. Alice ve Tavşan gülmeye başladılar. Hatta Tavşan öyle çok gülüyordu ki, yerlerde tepiniyordu. "Şu an senin de bizden farkın yok." dedi Alice. "Hepimiz aynı masalın içindeyiz." diye ekledi. Ancak o andan itibaren bunlara anlam verebildim. Beş metre kadar gerindim ve olanca gücümle zıpladım. Uçtum karşıya doğru ama oraya ulaşıp ulaşamayacağımdan emin değildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmak ucumla da olsa karşıya ulaştım ama dengemi sağlayamadığım için yuvarlandım. Beni ayağa kaldırıp üzerimdeki tozları silkelediler. Birbirimize bakıp gülümsedik.

"Haydi, devam edelim." dediler ancak ben kımıldamadım bile. Sordum onlara : "Önce anlatın bakalım; nereye, niçin gidiyoruz?" İkisinin de yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Birbirlerine baktılar. Sonra Alice anlatmaya başladı: " Bizim çok güzel bir masallar ülkemiz vardı. Vardı diyorum çünkü artık eski güzel günlerini arıyoruz. Eskiden dört mevsim şeker veren şeker ağaçlarımız, baldan yapılmış sapsarı derelerimiz, pamuk şekerinden ağaçlarımız, çikolatadan evlerimiz, kâğıt helvadan yollarımız. Bunların devamlılığını ise prensesimizin mutlu olması sağlıyordu. Ancak onu kıskanan kötü bir prenses daha var. Onun ülkesi bize komşu, karanlık, siyah-beyaz ve kasvetli. Açgözlü kötü prenses bizim ülkemizi ele geçirmek istiyor. Kendisi gibi halkı da mutsuz ve asık suratlı. Bizim ülkemizi de karartmak ve ülkemizdeki herkesi mutsuz etmek için prensesimize bir mektup gönderdi. Mektupta sadece şu yazıyordu: "Neden mutlusun?" Prensesimiz bunu okur okumaz bir karamsarlığa düştü ve neden mutlu olduğunu düşünmeye başladı. İçine yerleşen şüphe, günden güne onu içine kara delik gibi çekmeye başladı. Eğer böyle devam ederse tüm ülkemizi ve mutluluğumuzu kaybedeceğiz. Artık insanların evlerindeki kütüphanelerinde ya da şehir kütüphanelerinde yer alan "Alice Harikalar Diyarında" kitabı açıldığında çocukları boş sayfalar karşılayacak. Biz ona yardımcı olamadık. Ona ancak bu dünyanın dışından gerçekten mutlu olan biri yani sen yardım edebilirsin." Donup kalmıştım ve ne yapabileceğimi de bilmiyordum ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Onları yarı yolda bırakamazdım. Birlikte prensesin şehrinin yolunu tuttuk. Ülkeye yaklaştıkça renkler giderek soluyor, canlılığını kaybediyordu.

Alice'e sordum: "Neden ben?" dedim. "Böyle bir sorunun cevabını verebileceğimi nasıl düşündünüz? Yoksa beni tesadüfen mi çağırdınız?" Alice "Sana bu kitabı baban almıştı ve sen çok sevinmiştin. Babana sevgi dolu gözlerle bakmıştın. O da sana aynı sıcaklıkta karşılık vermişti. Sen bizim kitabımızı büyük bir heyecanla okumaya başlayınca prensesimiz senin duyduğun heyecanı derinden hissetti ve sanki bir an ülkemiz renklendi. Bu nedenle prensesimiz seni istedi.

Ülkenin merkezine varmıştık artık. Şehrin etrafı surlarla kaplıydı ve etrafındaki birkaç kapıdan içeri girilebiliyordu. Kontrol noktasından içeri girdik. Şehir ve insanlar solmuş, mutsuzluk iyiden iyiye yayılmıştı. Prensesin sarayı, şehrin her yerinden görülebiliyordu. Şehrin tam ortasında yer alan ve dört tarafında yüzer merdiven bulunan yüksekte bir yerdi. Üçümüz birlikte içeriye girdik. Sarayda herkes bize umut dolu gözlerle bakıyordu. Derken koca bir kapının ardından içeri girdik. Burası prensesin makamıydı. Oradaki büyük pencerenin önünde durmuş, yavaş yavaş solan dünyasına bakıyordu. Alice ve Tavşan, bir süre sonra durdular; ben yürümeye devam ettim. Gözlerim kamaşmıştı. Prenses, sırtını pencereye yüzünü bana dönerek "Hoş geldin Dilek! Ben Prenses Diana." dedi. "Alice ve Tavşan, sana yolda sorunumuzdan bahşetmiştir. Kara Prenses, benim aklımı karıştırdı. 'Niçin mutlusun?', sorusu bende cevap bulamadığım bir soru hâline geldi. Sonra da... İşte bu durumdayız. Babanın aldığı kitabı okurken hissettiklerin içimi ısıttı. Bana yardımcı olabileceğini umuyorum." dedi. Bir süre sessizlik oldu, düşündüm, cevap verdim: "Ben size niçin mutlu olduğumu anlatayım; bu, sizin için bir anahtar olacaktır. Mutlu bir ülkem, sıcak bir yuvam, minik bir kardeşim, aslan gibi bir babam, pamuk gibi bir annem var. Evimizde şakalaşır, oyunlar oynar, birbirimizle ilgilenir, birbirimize sevginin sıcaklığını hissettiririz. Biz dışarıdaki mutsuzluklar yerine, içimizdeki mutluluğu görmeyi tercih ederiz. Niçin mutluyuz? Çünkü bir aradayız, dünyadaki en değerli şeye sahibiz: bir aileye." dedim. Prensesin yüzünde güller açtı. "Bizim ülkemiz de bunlara sahip, biz bu ülkede koca bir aileyiz. Demek ki asıl zenginliğimiz ve en kıymetli varlığımız, burayı değerli kılan fertlerimiz." dedi. Ülkenin rengi, prensesin gülümsemesiyle birlikte eski canlılığına kavuşmaya başladı. Prenses, bana sarıldı ve beni iki yanağımdan öptü sımsıcak. Sonra kulağıma " Dilek'im, uyuyakalmışsın, haydi seni yatağına yatırayım. Çok mu sevdin babanın aldığı kitabı? " dedi. Gözlerimi çok hafif açtım ve gülümsedim. Annem beni yatağıma yatırdı. Sıcak rengârenk, canlı, huzurlu ve mutlu evimizdeki yatağımda uyumaya devam ettim.

Sanem KÜÇÜKKILIÇ
7/B

Şiirler

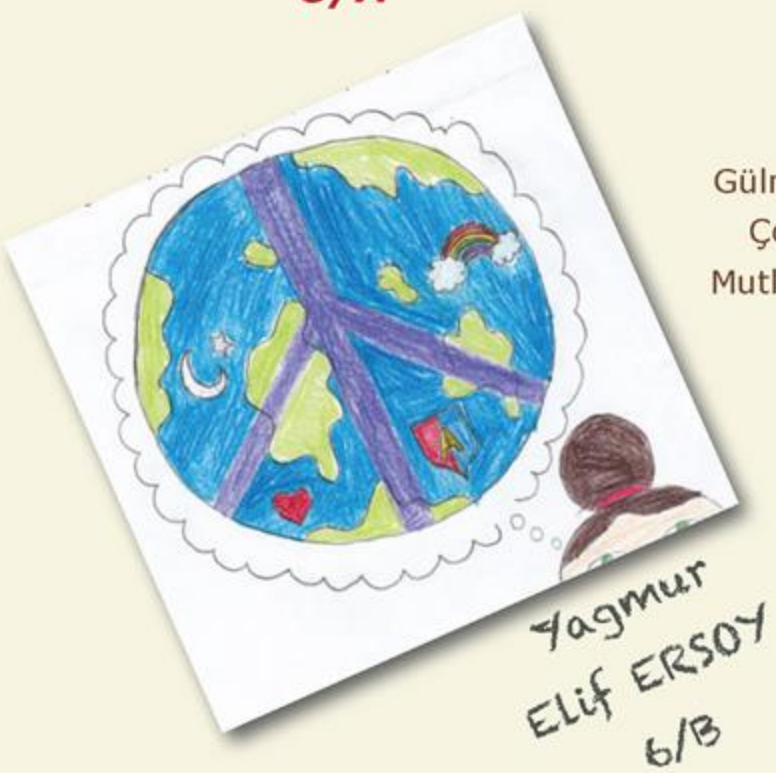
Cumhuriyet Ülküsü

Tükenen umutlara kaynak,
Zifiri karanlığa ışık,
Yorgun ulusuma güç,
Birikmiş dertlere çare oldun.

Kanatlarının altında doğdum,
Adının sıcaklığı ile korundum.
Kanat açtım seninle özgürlüğe,
Bağımsızlığın tadına seninle vardım.

Bugün 29 Ekim senin doğum günün,
Benim bayramım,
Bana kattığın değeri,
Hiç ama hiç unutmayacağım,
Adını gönlüme koydum,
Seni hep yaşatacağım.

Senem KIZILASLAN
8/A

İSTANBUL

Ne güzeldir seyretmek martıları denizde,
Ne güzeldir İstanbul tarihi yerleri ile!
Seksek, körebe, saklambaç,
İstanbul çocukları, bu oyunlara muhtaç.

Kötülükleri görmeyiz oynarken körebe.
Kimdir acaba bu sefer ebe?
Ne güzeldir İstanbul tarihi yerleri ile.
Ne güzeldir İstanbul masmavi gökyüzü ile.

Güzelliğidir İstanbul'u İstanbul yapan,
Lakin Fatih Sultan Mehmet'tir düşmanları kovan.
Daha ne ister ki insan, İstanbul'dan?
Var mıdır bu dünyada güzeli buradan?

Ezo Seren ASLAN
6/B

Çocukluğumdaki Oyunlar

Gülmek için yaratılmış,
Çocuk gözlerimde,
Mutluluğun, heyecanın,
Işığı parladı.

Gözlerim bağlandı,
Oyuna başlandı.
İstanbul sesleri ile
Anılarım canlandı.

Satranç, seksek, topaç
Ne güzeldir saklambaç.
Kurtla kuzu arkadaş,
Körebe geldi, kaç kaç!

Gökte renk renk balonlar,
Martıları kovalar.
Özgürce uçan uçurtmalar,
Kayıklarla yarışırlar.

Şimdi herkes evlerde,
İp atlayanlar nerede?
Geri verin parkları,
Yıkın şu betonları.

Yağmur Elif ERSOY
6/B

Yaşama Sevincimizin Kaynağı Tabiat

Yeni bir güne açın gözlerinizi,
Dinleyin kuş cıvıltısı senfonisini.
Karşılayın pencerenizden giren güneşi,
Selamlayın sizi serinleten yeli.

Yıkayın derede elinizi,
İzleyin doğanın renkliliğini.
Hissedin doğanın kalbini,
Sulayın filizlenen bitkileri.

Yanınızdan geçen hayvanların
Kulak verin isteklerine.
Karşılıksız kalmaz yardımların,
Arkadaşların artar git gide.

Kulak verin tabiata,
Sakın kirletmeyin onu.
Eğer tabiat olmasaydı,
Yaşamımızın ne anlamı olurdu.

Kuzey ÖZTURAÇ
5/C

TABİAT SEVGİSİ

Yürüyorum yolda,
Etrafımda çiçek kokuları.
Havada mis gibi güneş,
Ve kuş sesleri.

Biraz daha yürüyorum,
Bir gül ağacı.
Kırmızı kırmızı,
Gülleri var üstünde.

Biraz daha yürüyorum,
Küçük bir dere.
Masmavi suyu var karşımda.
Huzur doldurdu içime.

İşte tüm bu güzellikler,
Güneş, güller ve dereler.
Hepsi burada yan yana,
İnsana mutluluk veren birleşimiyle.

Zeynep Gürlek
5/B

Benim Dünyam

Burası benim dünyam,
Çocukların oynadığı,
Eğlenip koştukları yer.
İşte burası benim dünyam.

Benim dünyam burası,
Savaşların olmadığı,
Kimsenin ölmediği yer,
İşte benim dünyam.

Benim dünyam burası,
Çocukların sevdiği sevildiği,
Barışın olduğuna inanılan yer.
İşte burası benim dünyam.

Bensu AKAN
5/A

İÇİMDEKİ SES

Alev alev yanarsa için
Şiirlerle beslenirse yüreğin
Kaygın kalmazsa
sevdiğinden başka
Korkma sakın, devam et
Ayıramaz mesafeler sevenleri

Nerde olursan ol
Yüreğine bak, ufuklara bak
Hep o
nazlı nazlı
gülümseyen yüz
unutama diyen
ses

Zübeyde İrem AYDIN
9/A

SAYGILI

Küçüklere büyüklere,
Yaşlılara bebeklere.
Saygı ile yaklaşalım,
Sevgi ile kavuşalım.

Saygı göstermeli,
Değerini bilmeli.
Bilmeyenlere öğretmeli,
Bütün herkes bunu göstermeli.

Dünya güzel olur insana,
İnsan insana saygıyla.
Düzelir her şey bir anda,
Pespembe olur dünya hep bir arada.

ELA ŞAHİN
5/C

ORMANLAR

Ormanda gelir kulağıma kuş sesleri,
Her biri birbirinden güzel, neşeli.
Oynaşırlar ağaçlarda, yapraklarda,
Biz çocuklar gibi.

Ormanlar bizim en güzel masalımız.
Kelebekler, kuşlar, arılar,
Hepsi birer masal kahramanı,
En büyüleyici masallar, ormanlar.

Ormanlar bizim en güzel rüyamız.
Yemyeşil rengiyle, yağmurda kokusuyla,
Sonbaharda yaprak dökümüyle,
En büyüleyici rüyamız, ormanlar.

Çağrı DİKER
5/B

GENÇLİĞİM BENDE SAKLI

Eşsiz denizler ardımda artık,
Gençliğimi hiç yaşlanmadan yaşamak,
Hiç eskimeden yüzüm,
Tam aksine her gün yeniden doğmuş gibi yaşamak,
Gençliğim bende saklı,
Yok artık o çocuk,
Yaptıkları kötü olunca başkalarının ardına sığınan,
Deli dolu bir genç var artık,
Hayatı, tam o anı en güzel yaşamaya çalışan
Ebediyen benimle kalacak bir tutsak.

Duygu Bahar AKKOYUN
9/A

SÖZCÜK BİLGİSİ

Sözcük bilginizi denetlemeye ne dersiniz? Haydi o zaman, başlıyoruz!

1. Etken:

A) İzlenim
B) Etki eden, faktör
C) Hareketli, aktif
D) İnceleme, araştırma

2. Peyderpey:

A) Hızlı hızlı
B) Büyükbaba
C) Azar azar, yavaş yavaş
D) Üst üste

3. Meram:

A) Otlak
B) İstek, amaç
C) Merak
D) Tören

4. Mutabakat:

A) Görkemli
B) Uyuşma, anlaşma
C) Alışılmış
D)Yemek pişirilen büyük mutfak

5. Saadet:

A) Mutluluk
B) Gece
C) Vakit, zaman
D) Sabır

6. Umman:

A) Umut, güven
B) Açık deniz, okyanus
C) Bıkkınlık
D) Genel

7. Zelzele:

A) Toprak kayması
B) Deprem
C) Korkutma, çıkışma
D) Azar işitmek

8. Fazilet:

A) Erdem
B) Fayda
C) Fazlaca
D) Emniyet

9. Etajer:

A) Raflı, kapaksız taşınabilir dolap
B) Seyrek dokunmuş delikli bir tür kumaş
C) Aşama, merhale
D) Etkileyici

10. Eyer:

A) Şartlı kelimelerin başına getirilen kelime, şayet
B) Binek hayvanlarının sırtına konulan, oturmaya yarayan nesne
C) Beklenmedik bir haber
D) Hoş görerek kabul etmek

11. Çiğ:

A) Akşamın ve gecenin serinliği ile bitkilerde toplanan küçük su damlaları
B) Pişmemiş veya az pişmiş
C) Yaprakların küçük dalları
D) Deli gibi, delicesine
E) Yalnız kendi çıkarını düşünen

12. Şevk:

A) Bencillik
B) İstek, heves
C) Büyüklük, ululuk
D) Sevecenlik

13. Efkâr:

A) Düşünceler, fikirler
B) Zihince ve bedence ortaya konan emek, çaba
C) Bireyler, fertler
D) Kamuoyu

14. Yakamoz:

A) "Yakalamaca" olarak bilinen oyun
B) Oyun bozan kişi
C) Bazı hastalıkları tedavi etmek amacıyla hazırlanan ve vücudun o bölümüne koyulan ilaçlı bez
D) Denizde balıkların veya küreklerin kımıldanışıyla oluşan parıltı

15. Kanıksamak:

A) Alışmak
B) Bir şeyi zorlayarak yerinden çıkarmak
C) İspat etmek
D) İkna etmek

(Yanıtlarını merak ettiniz mi? Hemen elinize bir sözlük alıp bakmaya ne dersiniz? Sözlükten kontrolünü yaparsanız çözmek için harcadığınız zamanın bir değeri olur.)

Nobel Edebiyat Ödülü

Nobel Edebiyat Ödülü sahipleri, edebiyat alanında seçkin katkılarda bulunmuş yazarlardan seçilerek her yıl İsveç Akademisi tarafından takdim edilir. Nobel Ödülü, Alfred Nobel'in 1895 tarihli vasiyeti üzerine; kimya, fizik, edebiyat, barış, fizyoloji veya tıp alanlarında olmak üzere beş dalda verilmeye başlanmıştır. Nobel'in vasiyetinde belirttiği gibi, Edebiyat Ödülü sahibine İsveç Akademisinin seçtiği beş üyelik komite tarafından karar verilir ve ödül Nobel Vakfı tarafından karşılanır. Nobel Edebiyat Ödülü ilk kez 1901 yılında verilmiş, bu ödülü Fransa'dan Sully Prudhomme kazanmıştır. Her ödül sahibi, bir madalya, bir diploma ve miktarı yıllara göre değişen nakit para ile ödüllendirilir. Ödül töreni; geleneksel olarak Stockholm'da, Alfred Nobel'in ölüm yıldönümü olan 10 Aralık tarihinde gerçekleştirilmektedir. Son 20 Yılın ödüllerini aşağıda görebilirsiniz...

Seamus Heaney / İrlanda / 1995

Wisława Szymborska / Polonya / 1996

Dario Fo / İtalya / 1997

José Saramago /Portekiz / 1998

Günter Grass / Almanya / 1999

Gao Xingjian / Fransa / 2000

Vidiadhar Surajprasad Naipaul /Birleşik Krallık / 2001

Imre Kertész / Macaristan / 2002

John Maxwell Coetzee / Güney Afrika / 2003

Elfriede Jelinek / Avusturya / 2004

Harold Pinter / Birleşik Krallık / 2005

Orhan Pamuk / Türkiye / 2006

Doris Lessing / Birleşik Krallık/ 2007

J. M. G Le Çlezio / Fransa / 2008
Mauritius

Herta Müller/ Almanya / 2009

Mairo Vargas Llosa/ İspanya / 2010
Peru

Tomas Tranströmer/ İsveç / 2011

Mo Yan / Çin / 2012

Alice Munro / Kanada / 2013

Patrick Modiano / Fransa / 2014

Imumax +3 BABY&Kids Spray

Imumax 16+ Spray

Boğaz Ağrısını Azaltır

Serbest Virüs Partiküllerini ve Mikrobik Kalıntıları Temizler, Kurutur

CE Belgeli Tıbbi Cihazdır

Çağrı Merkezi
0850 433 52 52
satis@imunekslarma.com

İmuneksFarma
İlaç Sanayi ve Ticaret A.Ş.

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI

ALKEV Özel Okulları

Anaokulu - İlkokul - Ortaokul - Lise

"Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe..."

Alkent 2000 Mahallesi Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
Büyükçekmece / İstanbul

Tel: +90 212 886 88 40 Faks: +90 212 886 88 55
e-posta: idare@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

/alkev /alkev